

1969

Календар-Альманах

**КОЛЕНДАР
АЛЬМАНАХ**

МІТЛА

НА 1969 РІК

*Проект зі збереження
інтелектуальної спадщини
української еміграції*

bohuslavskyj@i.ua

ANUARIO DE LA REVISTA UCRANIA
de Humor y Sátira
"LA ESCOVA"
para el año 1969.

ВИДАВНИЦТВО ЮЛІЯНА СЕРЕДЯКА
БУЕНОС-АЙРЕС — 1968

Dirección y Administración:
LA ESCOBA
 Casilla de Correo N° 7
 (Sucursal 7)
 Buenos Aires
 Rep. Argentina

Ілюстрований журнал гумору і сатири.

Виходить щомісяця.

Видає і за Редакцію відповідає Ю. Середяк
 Ціна за 1 примірник ..... 75 пезів
 Передплата за 1 рік ..... 800 пезів

Передплата для закордону:

Англія ..... 1 фунт
 Австралія \$2.50
 Парагвай ..... 300 гвар.
 Бразилія ..... 3 нов. круз.
 ЗСА і Канада ..... \$3.—

В інших країнах рівновартість ам. \$3.—

LA ESCOBA
 REVISTA UCRANIANA
 DE HUMOR Y SATIRA

Aparece una vez por mes.

Director responsable:
 Julián Serediak

Suscripción:
 Precio de ejemplar \$75^m/_n
 Anual ..... \$800^m/_n

Tall. Gráficos "Champion"
 c. Mercedes 2163 Bs As

Передрук дозволений за поданням джерела

Correo Argentino Sucursal 7 (V. Sarsfield)	
Impedimental N° 944.202	TARIFA REDUCIDA
Título de Propiedad	Opcción N°4072

Обкладинка роботи Бориса Крюкова

Suplemento de la revista "La Escoba"

IMPRESO EN LA ARGENTINA
 PRINTED IN ARGENTINA

ДУМКИ ПІД НОВИЙ РІК

Така традиція у світі:

Затамувавши болю крик,

У стані навіть недобитім

Все ж зустрічати Новий рік.

Ну, що він дасть? Нові В'єтнами?

Нові убивства діячів?

Хіба, до бісової мами,

Спокою рік колись настів?

А все ж, а все ж, нова надія,

Вона вмирає лиш по нас,

Тому під рік Новий радієм,

Б'ємо в літаври, н'ємо квас. . .

Пісні співаємо завзяті

Про «ще не вмерла», про бої,

А там десь, у батьківській хаті,

Чужі закони, не свої.

І що ти вдієш? Прав людини

Діждешся, як засвище цап,

Бо на престолі України

Некоронований кацап.

І той володар кпить із неї,

Мовляв, прийдешній рай — для вас,

А я під плащиком ідеї

Сьогодні пухну від ковбас.

На жаль, тримається безчистство,

І нам залишилось одне:

Уперто вірити, що свинство

Колись тотально пропаде!

Іван ЄВЕНТУАЛЬНИЙ

Estimados Lectores!

Cada año, como es habitual, nuestra editorial se complace en mandarles los augurios de Año Nuevo junto con nuestro alegre almanaque "La Escoba". Nuestro fin es que Uds. tengan un año feliz, con menos preocupaciones y más sonrisas. La sonrisa es un don muy caro de la persona ya que no la posee ningún otro ser viviente en la tierra. Por lo tanto debemos usarla para el bien nuestro y de nuestros amigos y conocidos. Por eso también para el año 1969, "La Escoba" manda su mejor embajador de la sonrisa — su almanaque.

Pero este año es un año especial, es el año del aniversario de la revista de humor y sátira "La Escoba". El 15 de Marzo de 1949 se publicó el primer número de la revista "La Escoba". Durante todo este largo lapso ha sabido conquistar gran número de lectores y amigos, entre ellos y Uds.

Saludamos a Uds. Estimados Lectores de este único alegre almanaque ucraniano en el mundo, deseándoles más sonrisas en este Año 1969.

La Redacción

С Л О В О   Д О   Д Р У З І В

★ Кожного року приходить до Вас, Друзі, Ваш ★
★ добрий знайомий — Календар-Альманах «Мітла». ★
★ Приходить теж і цього року, тож прийміть його ★
★ щиро і по-дружньому, як приймали його попе- ★
★ редників. Тим більше, що цього річний Календар- ★
★ Альманах приходить до Вас у ювілейний рік: ★
★ журнал «Мітла» святкує своє двадцятиріччя. З ★
★ датою 15. березня 1949 р. появилось перше чис- ★
★ ло журналу, який виходить донині, і «замітає» ★
★ всі закутки нашого життя. В 1952 р., побіч жур- ★
★ налу, появляється ще й календар «Мітла», та ра- ★
★ зом у дружньому марші йдуть крок-у-крок. При- ★
★ емно нам відзначити, що дотепер ні один укра- ★
★ їнський журнал гумору і сатири не мав такого ★
★ «довгого віку». А на таке видання, як календар ★
★ «Мітла», не спромоглась навіть т. зв. УССР, хоч ★
★ і видають «Перець», що займається більше до- ★
★ нощицтвом і цькуванням «буржуазних націона- ★
★ лістів», як справжнім гумором. ★
★ Тож з Новим, 1969-им, Роком, випиймо, Дру- ★
★ зі, чарку не тільки за свій особистий успіх, але ★
★ й випиймо ще одну за успіх «Мітли» в ювілей- ★
★ ному і наступних роках. ★

СІЧЕНЬ

Д
нв. ст. н українські свята:
ст. ст. і

1 19 С Боніфатія мчн.
2 20 Ч Свщн. Ігнатія Богон.
3 21 П Юліяни влкмч.
4 22 С Влмч. Анастазії

5 23 Н 30 по П. 10 муч. в Кр.
6 24 П мч. Євгенії, СВ. ВЕЧ.
7 25 В РІЗДВО ІСУСА ХР.
8 26 С СОБОР ПР. БОГОРД.
9 27 Ч Пмч. СТЕФАНА
10 28 П Свв. 20.000 муч. в Нік.
11 29 С 14.000 дітей убит. у В.

12 30 Н 31 по П. Мнч. Анізії
13 31 П Прп. Меланії
14 1 В НОВ. РІК, Вас. Гр. Ів.
15 2 С Преп. Сильвестра
16 3 Ч Прор. Малахія
17 4 П Собор 70 апостолів
18 5 С Навеч. БОГОЯВЛ.

19 6 Н БОГОЯВЛ. ГОСП
20 7 П Собор Ів. Хрестителя
21 8 В Еміліяна преп.
22 9 С Св. митр. Филипа
23 10 Ч Св. Григорія Ніського
24 11 П Преп. Теодосія Рел.
25 12 С Св. мчнц Татіяни

26 13 Н 32 по П. Якова і Мак.
27 14 П ОО. уб в Синаї
28 15 В Пр. Павла і Февриїда
29 16 С Покл. оковом ап. Пет.
30 17 Ч Преп. Антонія Вел.
31 18 П свв. Атаназія і Кирила

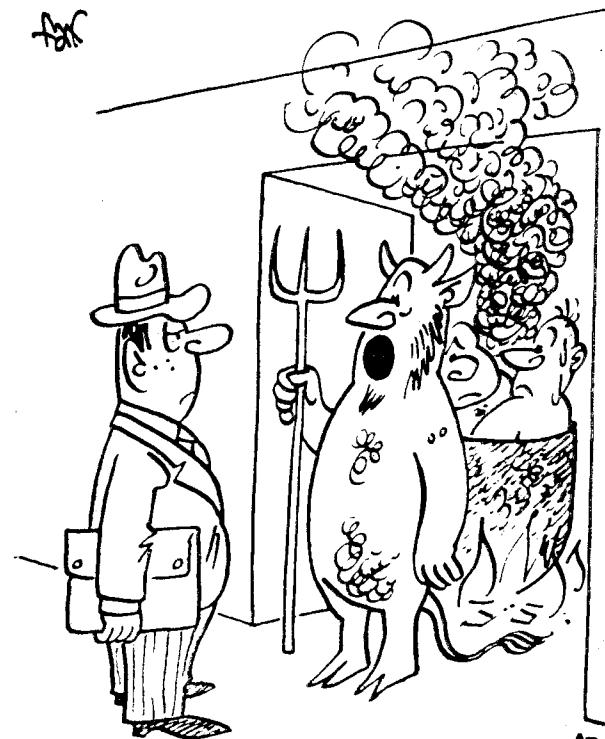
Д л я
п р и г а д ж и :

1. Новий Рік
6. Трьох Королів

МОДНА ХВОРОБА

— Ти казав, що не купиш до хати телевізії, а бачу, що над вікном у тебе стирчить антена.

— Та що я мав робити? Піду на фабрику, говорять про телевізцію, в підземці — чую говорять про телевізцію, в нашому клубі, про телевізцію, жінка прийшла від сусідки, тільки й мови в хаті, що там було в телевізії. Так що врешті-решт і я мусів капітулювати...

— Ні, тут нікого не треба асекурувати від нещасливих випадків.

ЛЮТИЙ

Д
нв. ст. н українські свята:
ст. ст. і

- 1 19 С Преп. Макарія
- 2 20 Н МИТАРЯ І ФАРИСЕЯ
- 3 21 П Преп. Максима іспов.
- 4 22 В Препмчн. Анастасія
- 5 23 С Свщм. Клементія
- 6 24 Ч Преп. Ксені (Оксани)
- 7 25 П Св. Григорія Богосл.
- 8 26 С Ксенофонта і Марини
- 9 27 Н БЛ. СИНА, Пер. мощів
- 10 28 П Преп. Єфрема Персь.
- 11 29 В Преп. Лаврентія
- 12 30 С ТРЬОХ СВЯТИТЕЛІВ
- 13 31 Ч Мч. Віктора, Микити
- 14 1 П Мч. Трифона
- 15 2 С СТРИГ. ГОСП., Гавр.
- 16 3 Н М'ЯС., Симона і Анни
- 17 4 П преп. Ізидора
- 18 5 В влкмч. Агафії
- 19 6 С влкмч. Христини
- 20 7 Ч Св. Партемія і Луки
- 21 8 П Св. прор. Захарії
- 22 9 С Св. муч. Никифора
- 23 10 Н СИРОЧ., Харл і Поф
- 24 11 П Св. Всевол. Поч. пост
- 25 12 В Св. Мелетія і Марини
- 26 13 С Преп. Мартиніяна
- 27 14 Ч Рівноап. Кирила
- 28 15 П Св. ап. Онисима

Д л я
п р и г а д к и :

«НЕ ПОМНЮ...»

До Києва приїхав з Москви начальник Сабуров на якусь інспекцію. Його опроваджує по місті секретар киявського обкому партії. Коли прийшли так на Софійську Площу, Сабуров, глянувши на пам'ятник Хмельницького, запитав:

— Хто это такой?

— Хмельницький! — поспішив з відповіддю секретар партії.

— Не помню! Руссаково царя з таким прізвиськом не било! — відказав московський імперіяліст.

1976

CP

— З цим збанком на голові виглядаєш на десять років молодша!

БЕРЕЗЕНЬ

нв. ст. н українські свята:
ст. ст. і

1 16 С Свщнм. Памфіла

2 17 Н 1 В. Посту, мч. Теод.

3 18 П Св. Лева папи

4 19 В св. Архипа і Теодота

5 20 С проп. Корнилія

6 21 Ч преп. Тимотея

7 22 П св. мчн. Маврикія

8 23 С Свщнмч. Полікарпа

9 24 Н 2 В. Посту, 1 і 2 знайд

10 25 П Св. Тарасія

11 26 В Преп. Порфірія

12 27 С св. Прокопія

13 28 Ч Преп. Василя

14 1 П Прмчнц. Євдокії

15 2 С Свщмчн. Теодота

16 3 Н 3 В. Посту, св. Зенона

17 4 П преп. Гарасима

18 5 В св. мч. Конона

19 6 С св. 42 мч. Аморецьк.

20 7 Ч свмчн. Власія, Єфрема

21 8 П преп. Теофілакта

22 9 С 40 муч. Севастійськ.

23 10 Н 4 В. Посту, Анастасії

24 11 П св. Софронія, патр. Ер.

25 12 В преп. Теофана

26 13 С Никифора патр.

27 14 Ч Венедикта преп.

28 15 П мчн. Агапія

29 16 С мчн. Савина

30 17 Н 5 В. Посту, Олексія

31 18 П св. Кирила

Для
пригадки:

19. св. Йосифа
30. Квітня Неділя

МУДРА ПАПУГА

Пані купила папугу, яку продавець дуже хвалив: вона знає багато слів і є дуже розумна. Проте, папуга місяцями мовчала, мимо зусиль нової власнички, щоб навчити її хоча б кілька слів.

Одного дня нараз папуга закричала: – Відсунься! В той сам момент упав на голову пані кусок тинку. Пані зацікавилася, а папуга заверещала:

— Така ідіотка! Місяцями вчить мене говорити, а коли промовлю, то навіть не слухає що до неї говорю!

Підлабузник.

КВІТЕНЬ

А
нв. ст. н українські свята:
ст. ст. і

- 1 19 В смч. Хризанта, Дарії
2 20 С ОО. убитих в Синаї
3 21 Ч св. Якова ісповідника
4 22 П свмчн. Василя
5 23 С прм. Никона, мч. Лідії
- 6 24 Н КВІТНА. пр. Захарія
7 25 П БЛАГ. ПР. БОГОР.
8 26 В Собор св. арх. Гавр.
9 27 С Св. Матрони
10 28 Ч ВЕЛИКИЙ. Іляріона
11 29 П ВЕЛИКА, пр. Марка
12 30 С ВЕЛИКА. пр. І. Ліств.
- 13 31 Н ВЕЛИКДЕНЬ — В.ХР
14 1 П СВІТЛИЙ. Марії Єг.
15 2 В СВІТЛИЙ. мч. Полік.
16 3 С преп. Никити
17 4 Ч преп. Йосифа
18 5 П преп. Марка
19 6 С преп. Методія
- 20 7 Н Томна. мч. Євпсих'я
21 8 П ап. Тродіона
22 9 В св. Ніла
23 10 С мч. Максима, Зенона
24 11 Ч свщмч Антипи
25 12 П Василя ісповідн.
26 13 С свщмч. Артемона
- 27 14 Н Мироносн. Март. ісп
28 15 П Аристарха. Трофима
29 16 В свщмч. Агапія. Ірини
30 17 С Симеона і Акакія

Д л я
п р и г а д к и :

4. Велика П'ятниця
6. і 7. Великдень

ПОЯСНИЛА

Одна жінка в Парижі збирала пожертви на добродійні цілі. Якось зайшла вона на базар і попросила перекупку, щоб дала трохи ярини для бідних. Перекупка була комуністкою, тож сказала:

— Ні, не дам! Церква існує вже дві тисячі років, а погляньте в якому стані нині світ.

Жінка-збирачка пожертв спокійно відповіла:

— Вода існує більше двох мільйонів літ, а погляньте в якому стані є ваше лице.

КОВАЧ —

— Я не жадаю від тебе опінії про дорожнечу,
але хочу грошей на хатні витрати!

ТРАВЕНЬ

нв. ст. н ^д українські свята:
ст. ст. і

1 18 Ч свщнм. Віктора
2 19 П преп. Трифона
3 20 С свмч. Гавриїла

4 21 Н Розслабл. св Теод.
5 22 П преп. Віталія
6 23 В влмч. ЮРІЯ ПЕРЕМ.
7 24 С преп. Єлисавети
8 25 Ч св. ап. єв. Марка
9 26 П св. Глафіри
10 27 С преп. Симеона

11 28 Н Самарянки, св. Кирил
12 29 П св. 9 муч. в Кизику
13 30 В св. ап. Якова
14 1 С прор. Єремії
15 2 Ч благ. кн. Бориса і Гл.
16 3 П пр. Теодосія Печерсь.
17 4 С мчн. Пелагії діви

18 5 Н Сліпого, влмч. Ірини
19 6 П пр. Йова Печерського
20 7 В св. Давида. Антонія
21 8 С св. ап. єв. Івана
22 9 Ч ВОЗН. ГОСП., Микол.
23 10 П св. ап. Симона Зилота
24 11 С слов. ап. Кир. і Методія

25 12 Н СВ. ОТЦІВ, св. Епіф.
26 13 П влмч. Глікерії
27 14 В свмчн. Ісидора
28 15 С преп. Пахомія Вел.
29 16 Ч преп. Теодора свщнмч
30 17 П ап. Андроника
31 18 С свмч. Олександри

Для
пригадки:

15. Возн. Господне
25. і 26. Зел. Свята

БОГИНЯ МУДРОСТИ

— Пане професоре, за кого вийшла заміж старинна богиня Мінерва? — запитав ученик в «гай скулі».

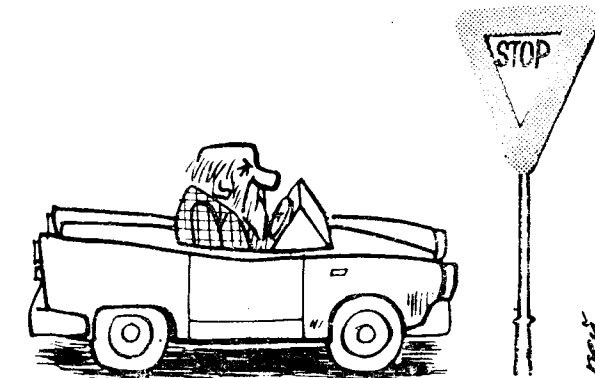
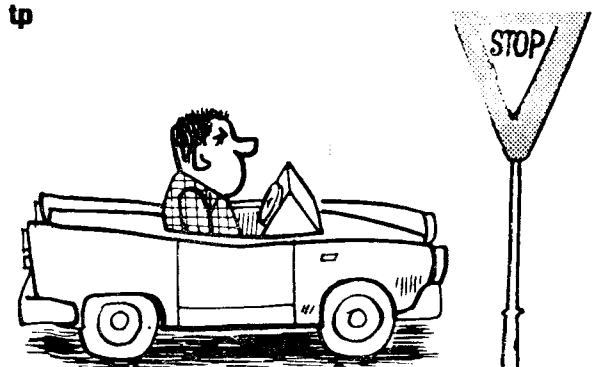
— Скільки разів маю вам повторяти, що Мінерва була богинею мудрости й тому ніколи не вийшла заміж.

З ДОТЕПІВ ПРО СЕЛЕПКА

СОТНИК: — Селепку, чи я не казав тобі, що ти маєш на одну годину раніше встати від мене?

СЕЛЕПКО — Казали, пане сотнику, тож я вже встав, а ви ще можете собі одну годину полежати!

ф

Послушна людина.

1976

ЧЕРВЕНЬ

Д
нв. ст. н українські свята:
ст. ст. і

1 19 Н ЗЕЛ. СВЯТА, ПР. ТР.
2 20 П ДЕНЬ СВ. ДУХА
3 21 В рівн. ап. Конст. і Ол.
4 22 С мчн. Василіска
5 23 Ч св. Леонтія
6 24 П преп. Симеона
7 25 С з знайд. Гол. Ів. Хр.

8 26 Н 1 по П., св. ап. Карпа
9 27 П свмч. Теодори, поч П.
10 28 В преп. Никити
11 29 С преп. Теодосії
12 30 Ч преподобн. Ісаакія
13 31 П св. ап. Ермія
14 1 С Юстина муч.

15 2 Н 2 по П., св. Никифора
16 3 П свщмч. Лукіяна
17 4 В св. Митрофана
18 5 С свщмч. Доротея
19 6 Ч ПР. ЕВХАР. (на нед.)
20 7 П свщмч. Теодора
21 8 С св. Єфрема

22 9 Н 3 по П., св. Кир., Мар.
23 10 П мчн. Тимотея
24 11 В ап. Вартоломея
25 12 С преп. Онвфрія
26 13 Ч мчнц. Акилини
27 14 П прор. Єлисея
28 15 С св. прор. Амоса

29 16 Н 4 по П св. Тихона
30 17 П мч Мануїла, Тихона

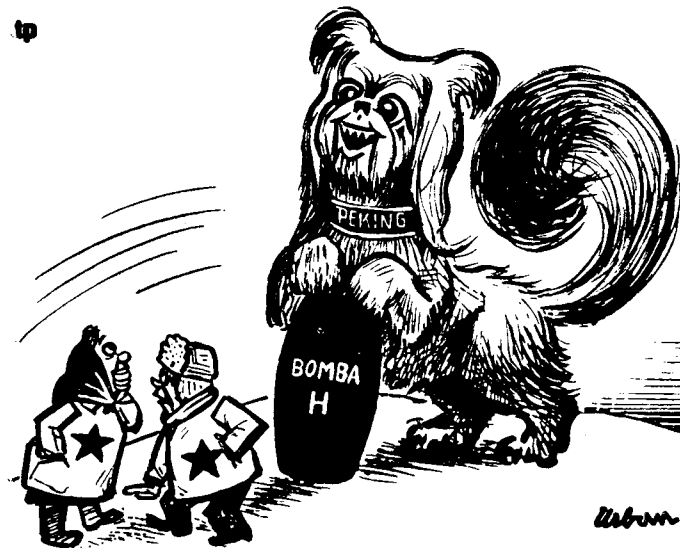
Для
пригадки:

5. Боже Тіло

ЗНАЄ СВОЮ ЖІНКУ

Жид зі своєю жінкою постановили піти до кіна.
Прийшли, сіли на свої місця й дивляться на кіно-картину. Нараз жінка занюхала, що щось чути. Питає свого чоловіка:

- Хаїме, ти помив ноги сьогодні?
- Помив.
- І вбрав свіжовипрані скарпетки?
- Так, убрав.
- Справді?
- Справді! Але я знав, що ти мені не довіряєш, тож подивись, я взяв ті непраі скарпетки з собою, щоб тебе переконати! — і тій хвилині витягнув з кишені забруднені скарпетки...

— Пригадуєш, воно ще недавно було таким маленьким цуценятком ...

ЛИПЕНЬ

Д
нв. ст. н українські свята:
ст. ст. і

1 18 В пр. Леонтія Печерськ.
2 19 С св. ап. Юди бр. Госп.
3 20 Ч свщнм. Методія
4 21 П свщнмч. Юліяна
5 22 С Евсевія свщнмч.

6 23 Н 5 по П, свм. Агрипін.
7 24 П РІЗДВО ІВ. ХРЕСТ.
8 25 В преп. Февронії
9 26 С преп. Давида
10 27 Ч преп. Самсона
11 28 П пр. Кира (кінець Петр
12 29 С св. ап ПЕТРА і ПАВ.

13 30 Н 6 по П., Собор 12 ап.
14 1 П св. Козьми і Дам'яна
15 2 В Пол. Ризи ПР. БОГ.
16 3 С преп. Анатолія
17 4 Ч св. Андрія Критського
18 5 П Кирила і Методія
19 6 С преп. Атанасія

20 7 Н 7 по П., преп. Томи
21 8 П свщнмч. Прокопія
22 9 В свщнмч. Панкратія
23 10 С преп. Антонія Печ.
24 11 Ч блаж. кн ОЛЬГИ
25 12 П свщнмч. Іларія
26 13 С Собор арх. Гавриїла

27 14 Н 8 по П., пмч Очисима
28 15 П св. ВОЛОД. ВЕЛИК.
29 16 В свщнмч. Атиногена
30 17 С влкмч. Марини
31 18 Ч мчн. Еміліяна Якінта

Для
пригадки:

ХТО ЧИМ БУВ?

Зразу після приходу большевиків на Чехо-Словацьчину, почали советчики — за взором тюрми народів — переводити перевірку державних службовців, і в тій цілі кожний службовець мусів виповнити відповідну анкету.

Після здачі анкет, совети арештували одного з урядовців міністерства пошт.

— За що? — питає він свого адвоката. коли той відвідав його в тюрмі.

— За те, — відповів адвокат. — що ви в анкеті, в рубриці «Чим ви працювали раніше», подали: «працював як вільна людина».

— Ну, хіба тепер уже не нарікатимеш на мене, що не даю тобі грошей!

СЕРПЕНЬ

нв. ст. А
ст. ст. І

українські свята:

1 19 П преп. Мокрини
2 20 С св. прор. Іллії

3 21 Н 9 по П., пр. Симеона
4 22 П св. Марії Магдалини
5 23 В мч. Трофима
6 24 С свв. Бориса і Гліба
7 25 Ч Успення св. Анни
8 26 П свщмч. Ермолая
9 27 С влкмч. Пантелеймона

10 28 Н 10 по П., св. ап. Нікан.
11 29 П мчн. Серафими діви
12 30 В ап. Сили й Силуана
13 31 С правов. Євдокима
14 1 Ч свщмч. Маковеїв
15 2 П пер. мощів св. Стеф.
16 3 С преп. Ісаакія

17 4 Н 11 по П., св. 7 молод Е
18 5 П мч. Евсигнія
19 9 В ПРЕОБР. ГОСП. СП.
20 7 С Дометія, Пульхерії
21 8 Ч Єміліяна ісповд.
22 9 П св. ап. Матвія
23 10 С свмч. Лаврентія

24 11 Н 12 по П., пр. Клявдії
25 12 П св. мч. Фотія
26 13 В преп. Максима
27 14 С прор. Михея
28 15 Ч УСП. ПРЕСВ. БОГОР.
29 16 П преп. Нікодима
30 17 С мчн. Мирона

31 18 Н 13 по П, Флора і Л.

Д я
п р и г а д к и :

19. Усп. Пресв. Бог.

З СУДОВОЇ ЗАЛИ

У Чехо-Словаччині відбувається процес проти одного селянина. Суддя читає вирок: «Іменем Союзу Советських Соціалістичних Республік засуджується громадянина Іва на Неєдлічка на кару п'ятнадцяти років тюрми».

— Зрозумів? — скінчивши читати, запитав суддя.

— Зрозумів, — байдуже відповів засуджений.

— А тепер тут розпишіться на доказ, що ви прослухали відчитаний вирок.

— Але ж я не вмю ні писати, ні читати.

— Як-то? Адже в акті обвинувачення стоїть, що ви писали шпигунські звідомлення для американців.

— Ну, що ж, я тому не винен, що прокурор нічого іншого не видумав... — відповів селянин.

Коли чорт йде до шлюбу...

ВЕРЕСЕНЬ

Д
нв. ст. н українські свята:
ст. ст. і

1 19 П свч. Андрея Стратил.
2 20 В прор. Самуїла
3 21 С ап. Тадея
4 22 Ч свмч. Іриня
5 23 П смч. Лупа
6 24 С сщнмч. Євтихія

7 25 Н 14 по П., св. ап. Тита
8 26 П свмчч. Адріяна і Нат.
9 27 В преп. Сави
10 28 С Августина. Мойс.
11 29 Ч Усікн. Гол. св. Івана
12 30 П св. Олександра патр.
13 31 С Пол. Пояса ПР. Бог.

14 1 Н 15 по П., пр. Симеона
15 2 П свщнмч. Маманта
16 3 В влкмч. Василіси
17 4 С прор. Мойсея
18 5 Ч пр. Захарії і Єлисав.
19 6 П Чудо арх. Михаїла
20 7 С преп. Макарія і Созон

21 8 Н 16 по П., Р. ПР БОГ.
22 9 П Богоот. Якима і Анни
23 10 В мчн. Мінодори. Німф
24 11 С преп. Теодори
25 12 Ч свщнмч. Автонома
26 13 П мч Корнелія сотч.
27 14 С ВОЗДВ. ЧЕСН. ХРЕС.

28 15 Н 17 по П., влкч. НИКИТ
29 16 П влкмч. Євфимії
30 17 В Віри, Над., Люб. і С.

Д х а
п р и г а д к и :

У ГОЛІВУДІ БЕЗ ЗМІН ...

Одна артистка хвалиться перед другою:
— Вчора ми по-родинному відсвяткували мої ім'янини. Був мій перший чоловік зі своєю другою жінкою, двоє дітей з мого другого подружжя, друга жінка мого третього чоловіка, мій другий чоловік зі своєю нареченою і моя теперішня любов зі своєю третьою жінкою.

Відага, це мистецтво боятися так, щоб ніхто цього не помітив.

— Аж не хочеться вірити, що тоді, коли ти була молода, вже робили знімки...

ЖОВТЕНЬ

Д
нв. ст. н українські свята:
ст. ст. і

1 18 С мчн. Ірини, Аріядни
2 19 Ч Трофима і Саватія
3 20 П Евстахія і Татіяни
4 21 С ап Кондрата

5 22 Н 18 по П, Фоки і Й.они
6 23 П зач. св. Івана Хрест.
7 24 В влкмч. Теклі
8 25 С преп. Евфрозини
9 26 Ч св. ап. Івана Богосла
10 27 П мч. Калістрата
11 28 С преп. Харитона

12 29 Н 19 по П., прп. Киріяка
13 30 П влкмч. Григорія
14 1 В ПОКРОВ ПР БОГО?
15 2 С блаж. Кипріяна
16 3 Ч свщнмч. Діонісія
17 4 П свщнмч. Єротея
18 5 С влкмч. Харитини

19 6 Н 20 по П., Томи апост.
20 7 П свщнмч. Сергія і Вакх
21 8 В св. Пелагії, Ігнатія
22 9 С св. ап. Якова
23 10 Ч мчн. Евлампія
24 11 П мчн. Зинаїди
25 12 С мч. Андроника

26 13 Н 21 по П, ХР.-ЦАРЯ
27 14 П преп. Параскевії
28 15 В преп. Євтимія
29 16 С св. Лонгіна
30 17 Ч пророка Осії
31 18 П св. Луки ап. І-го ев.

Д л я
п р и г а д к и :

КРАЩИЙ ВИБІР

— Чи ти, друже одружений? — питає односельчанин свого земляка під час зустрічі по довгій розлуці.

— Ні, знаєш, у своїй молодості я був пізнав одну дівчину і сказав собі: «Або ця, або жодна». І коли я пізнав її краще — вибрав те друге.

ІЗ СУДОВОЇ ЛАВКИ

— Чи ви ніколи не провадили нормального життя?

— Так, пане суддя, протягом шість років.

— Ну, і чому не продовжуєте, а займаєтесь грабунком і розбишацтвом?

— Бо мене, пане суддя, звільнили...

Модерна курка ...

ЛИСТОПАД

А
нв. ст. н українські свята:
ст. ст. І

1 19 С прор. Йоїла Помин.
2 20 Н 22 по П., преп. Матр.
3 21 П преп. Іларіона
4 22 В мчнц. Глікерії
5 23 С св. ап. Якова
6 24 Ч св. Валентина і Арети
7 25 П мч. Маркіяна
8 26 С влкмч. Димитрія Сол.

9 27 Н 23 по П. преп. Нест.
10 28 П Параскевії і Неоніли
11 29 В мчнц. Анастазії Римл.
12 30 С мчч. Зиновія і Зиновії
13 31 Ч преп. Спиридона
14 1 П св. Косми і Дам'яна
15 2 С мч. Акиндина

16 3 Н 24 по П., Атанасія і Й.
17 4 П препд. Йоакінія
18 5 В мчн. Галактіона
19 6 С преп. Луки, Павла
20 7 Ч преп. Кирила
21 8 П СОБОР АРХ. МИХ.
22 9 С мч. Онисифора, Матр.

23 10 Н 25 по П., свмч. Ореста
24 11 П мчн. Віктора, Мینی
25 12 В свщмч. Йосафата, Ніл
26 13 С св. Івана Золотоуст.
27 14 Ч ап. Пилипа
28 15 П мч. Гурія, поч. Пил
29 16 С ап. єв. Матея

30 17 Н 26 по П., св. Григорія

Для
пригадки:

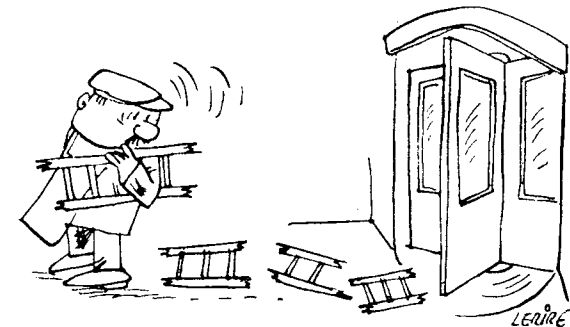
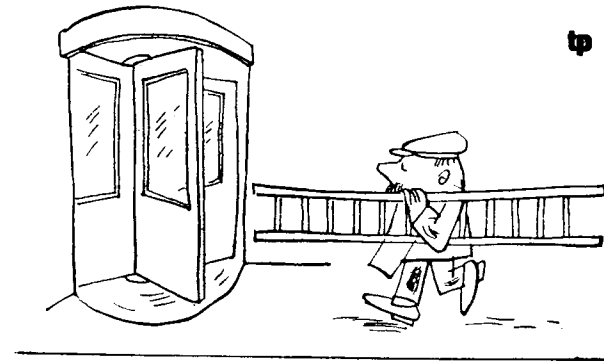
1. Всіх Святих
30. 1-ша Нед. Адвент.

НОВИЙ «ТИЖНЕВИК»

Гриць зустрів свого приятеля, Федя і питає:
— Як там твоя дружина? Все ще така щебетушка?
— Знаєш, як почне «щебетати», то немов ротатійна машина... До того ж вона знає всі новини, кажу тобі, справжня газета. І знаєш що, виходить під неділю з хати, як справжній тижневик!..

ШВИДКА ЛЮБОВ

— Як йде тобі життя, вже одруженому?
— Та знаєш, я — моряк. Весь час в дорозі, тільки два тижні в році буваю в дома.
— Бідака!
— Чому? Два тижні минає скоро!

Причина до здивування...

ГРУДЕНЬ

А
нв. ст. н українські свята:
ст. ст. і

- 1 18 П мч. Романа, Платона
2 19 В преп. Варлаама, Авдія
3 20 С преп. Григорія
4 21 Ч ВВЕД. в храм ПР. БГ.
5 22 П ап. Филимона
6 23 С св. Митрофана
- 7 24 Н 27 по П., свмч. Катер
8 25 П преп. Климентія
9 26 В преп. Аліпія стовпн.
10 27 С влкмч. Ялова Перс.
11 28 Ч мч. Стефана Нов.
12 29 П преп. Нектарія
13 30 С св. ап. Андрія Первзв
- 14 1 Н 28 по П., прор. Наума
15 2 П прор. Аввакума
16 3 В прор. Софонія
17 4 С влкмч. Варвари
18 5 Ч преп. Сави Освяшен.
19 6 П св. МИКОЛАЯ ЧУДТ.
20 7 С еп. Амвросія
- 21 8 Н 29 по П., преп. Потап.
22 9 П ЗАЧ. ПРЕСВ. БОГОР.
23 10 В мч. Маріяна
24 11 С преп. Даниїла стовпн.
25 12 Ч св. Спирідона
26 13 П мч. Мардарія, Ореста
27 14 С влкмч. Тирса і Левкія
- 28 15 Н 30 по П. мч. Еливтер.
29 16 П блаж. Теофані
30 17 В прор. Ланіїла
31 18 С мч. Севастіяна

Для
пригадки:

8. Неп. Зач. Пр. Діви
25. 26. Різдво Христ.

НАГАДАЛА...

В прийомній одного нашого лікаря в Чикаго задзвонив телефон. Доктор підніс трубку й чує:

— Пане докторе, чи не забула я у вас своїх майток?

Доктор пізнав голос своєї пацієнтки й каже:

— Ні, пані!

— Ах, то я певне забула їх у дентиста. — пригадала собі пацієнтка.

Небезпечні освідчини...

ЗБІРКОВА АКЦІЯ

Залатавши у кишені дірку,
Йде Хома проводити збірку;
Узброївся в папір й олівець —
І пішов до Гриця навпростець.

Гриця вдома він якраз застав,
Чого прийшов — зразу розказав
Але Гриць — не в тім'я битий —
Знає, що в таким випадку зробити.

Зійшов зразу він на тон благальний:
— Хомо, — каже, — друже ідеальний!
Непідхожий вибрав ти момент —
Хоч би тобі в хаті один цент!..

Вчора заплатив за телефон,
Світло й воду, купив патефон,
А за решту поплатив всі «біли»,
Що їх кляті баби наробили.

Отож, друже, дуже вибачаюсь!
Дав би радо, та дулю лиш маю...
Що ж робить? І Хома рад-не-рад,
З нічим вийшов від Гриця назад.

«Злий початок випав на мій плян...
Піду далі, може дасть Іван»,
Думав Хома і став прямувати
Скорим кроком до Івана хати.

Зустрів Іван Хому за хвилину,
Як дізнався — кислу зробив міну
І сказав рішуче: — Не даю!
Тої партії я не узнаю!

Іван Хому відправив з нічим,
Хома дума: «Може дасть щось Клим.
Він людина добра, не нагрима...»
І за п'ять хвилин вже був у Клима.

Вислухав Клим Хому терпеливо,
Уст не квасив, не дивився криво.
Як той скінчив, зразу без вагань
Накрив його соткою питань:

Для кого він гроші ті збира?
І післала партія котра?
Куди гроші ті пішли він згодом?
І чи буде користь для народу?

Де тепер знаходиться наш провід?
Чи кріпко він в руках тримає повід?
Чи повернемо до рідних хат?
Чи матимем Патріярхат?

Як в УНРаді там, в УГВР?
І чи будуть зустрічі й тепер?
Про все це Клим хотів знати —
Хома не встигав відповідати... .

Чувся він мов той невинний нічим,
Що знайшовся раптом перед слідчим;
Тяжко мучивсь, прів аж умлівав —
Зате ж Клим аж доляр цілий дав.

Дальше, знов історія така
Стріла Хому в Гната і Юрка,
В Гарасима, Тимка, Онисима,
У Трохима, Симка і Максима... .

Обійшовши хати, неборака,
Зібрав всього, наче кіт наплакав,
Або, тут я скажу вам точніше:
Зібрав всього десятку, не більше.

Як на дворі стало вже смеркати,
Зайшов Хома до Йосипа хати,
І хоч Йосип убогий і хворий,
Та дав п'ятку без питань і докорів.

Згодом Хома ще іншої днини
П'ять долярів зібрав на хрестинах,
А щоб мати кругленьку тридцятку —
Доложив ще від себе десятку.

Отак в нас, як правило, нормально
Виглядають збірки всі загально.
Біда, що в нас багато нема
Таких щедрих, як Йосип і Хома.

Панько Незабудько

С В І Д О К

Суддя звернувся до возьного:

— Свідка Івана Солодкого запросіть!

Публіка в судовій залі заворушилась. Очі всіх звернулися в напрямку дверей. Два санітари внесли ноші. На них лежав свідок Іван Солодкий, приязний усміх янів на його лиці, що було обв'язане перев'язками.

— Ви називаєтесь Іван Солодкий? — спитав суддя.

— Так.

— Народились 10. листопаду 1910 року?

— Так.

— Не споріднені з обома сторонами?

— Ні.

— Чоловік обвинуваченої покликав вас за свідка.

Бажаєте свідчити?

— Так.

— Ваше звання?

— Кімнатний маляр, пане суддя.

— Ви стояли на риштованні дня 18 травня, при вулиці Зеленої число 52?

— Так, я малював жовтою фарбою.

— Ви бачили з риштовання, що діялось у кімнаті на протилежному боці. Що ви бачили?

— Кімнату.

— Ну, так, але що саме ви бачили?

— Увійшла до кімнати ця пані, яка зараз на лаві обвинувачених.

— А опісля?

— Увійшов цей пан, що на лаві обвинувачених

— А опісля?

— А опісля вони цілувались.

— А опісля?

— Сіли собі вигідно на каналі.

— А опісля?

— А опісля, то я вже нічого не бачив.

— Як-то? — запитав суддя.

— Бо риштовання під нами заломилось. Нас у міжчасі зібралось вісімдесят людей.

ЧОМУ ВАМ ТРЕБА ОЩАДЖУВАТИ СВОЇ ГРОШИ У КРЕДИТОВІЙ КООПЕРАТИВІ

”БУДУЧНІСТЬ”

ТОМУ, що Ви кожного дня при вул. Бетирст ч. 140 від години 10-ої рано до 6-ої, а в понеділок і п'ятницю до 8-ої вечером — можете **СКОРО** і **ДЕШЕВО** полагодити всі грошові справи.

ТОМУ, що всі справи облегшить Вам полагодити і наш відділ при вул. Крісті ч. 83 від год. 6.30 до 9.30 вечером у **четвер і п'ятницю**, а в **суботу** від 12-ої до 4-ої по полудні.

ТОМУ, що дитячо-стипендійні конта на п'ять років опроцентується на 6.5 відсотків.

ТОМУ, що Ви дістанете 5 відсотків два рази до року з рахунку рухомих депозитів, від спеціальних депозитів на два роки — 5½%, а від вкладів на п'ять років — 6%.

ТОМУ, що Ви одержуєте при кінці року дивіденду від вплачених уділів, згідно з ухвалою Загальних Зборів.

ТОМУ, що Ви, коли Вам тільки потрібно, можете одержати позику на догідних сплатах та дешевому опроцентуванню.

ТОМУ, що Ви також забезпечені до 2.000.00 дол. на кошт нашої Кредитівки, якщо Ви постійно втримуєте вище згадану суму.

ТОМУ, що це є **ВАША РІДНА УСТАНОВА**, що Вас скоро, ввічливо і точно обслужить.

Переконаєтесь, коли зайдете до нас.

«БУДУЧНІСТЬ» — КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

Централья:

140 Bathurst St., Toronto 2E, 366-9863 і 366-4547

Відділ:

83 Christie St., Toronto 4, Tel. 533-0244

Іван Краян.

ЯК Я ЗУСТРІЧАВ НОВИЙ РІК

Є у мене приятель сердешний. Ще з табору ДП. Та лиха доля, чорт її бери, розлучила нас. Мені за адаптовану маму нью-йоркський давнтавн став, а його притулило до грудей провінційне місто. Аж ось недавно дістаю від нього листа. "Іване", — пише приятель, — "приїжджай до мене Новий Рік зустрічати, але за новим календарем. Я, бачиш, твердий старо-календарник. Тяжку баталію зводив з відступниками. Прийшлося тоді залишити вившування вінків чи дзвіночків на латинське Різдво. Не легко воно було. До того часу вони рік-річно красувалися на дверях або у вікнах. Треба ж було вводити в блуд сусідів, що ніби і я святкую з ними. Прямо було соромно бути назадником через цей наш календар. Щоби не зрадитись до решти, мусів чоловік рідне Різдво святкувати при машині. Це остаточно ще не було так зле, бо зароблені гроші я віддавав на добродійні цілі: два доляри на кризмис гіфт для боса, а решту на продукцію легко-плинних матеріалів, що то так тіло рвуть до бою з ворогами, коли засісти до стола. Від часу зміни календаря, традицію шаную так, як мій дідо самогон. За традицію календарну я зрезигнував з праці на наше Різдво. Задля неї я готовий поїхати до Вашингтону подивитися як виглядає пам'ятник Шевченка, але до нашої Маланки, пробач мені, друже національний, таки трохи задовго ждати. Обов'язково приїжджай, і з дружиною. Такого Нового Року, ти, браток, ще ніколи не celebрував! Не пожалієш. До побачення на Сильвестра!"

Як почула це моя жінка, то зраділа, мов товариші американською пшеницею. От душа, цей твій приятель! За тобою і тими осточортілими хмаросягами світа Божого ніколи й не бачу! Обов'язково поїдемо. Ме-

★ ESTABLECIMIENTO METALURGICO ★
★ — d e — ★
★ FUNDICION a PRESION e INYECCION ★
★ y MATRICERIA ★
ESTEBAN TAURYDZKYJ
— y —
BASILIO STYSLO
QUILMES c. TORCUATO DE ALVEAR 272
T. E. 253—8907

ОДИНОКА УКРАЇНСЬКА РОБИТНЯ

- 👉 вставлявання і направа ринв;
- 👉 покрівля нових дахів бляхою;
- 👉 вся інша робота з засягу бляхарства

виконує скоро, солідно і по уміркованій ціні

МИКОЛА КОСТЮК

■ ZINGUERIA Y TECHOS ■

JOSE M. PAZ 205

ITUZAINGO

T. E. 624—2161

- ГУЦУЛЬСЬКА РІЗЬБА ТА ІНКРУСТАЦІЯ: ●
свічники, рами, касетки, писанки, топірці та всі
інші вироби, що входять в засяг різьби

— поручає —

ВОЛОДИМИР ШУЛУПАТА

QUILMES

Urquiza 64

ні треба буде лише рідну фотогенічність докладнісінько підретушувати, щоби провінції гідно метрополію зарепрезентувати.

Більш півдня на цьому ділі провела.

Слова свого, дорогий серцю приятель, достоменнісінько додержав. Не завів. Куди то нам, давнтавникам, рівнятися до провінції! Обійстя, як центральний парк у Нью-Йорку. А дім, як у голівудської зірки. Та найважливіше, чого завидую приятелеві люб'язному, це власна корчма. Досада чоловіка бере, що барою цю інституцію називають. Навіть і тут ми засимілювалися. Не змогли зберегти пошани для наших дідів. Без спротиву віддано жидам на власність рідну, християнську назву: борщ і голубці, а полякам — пироги. І це в демократичній Америці! Ех, і прекрасна ж вона до біса, ця корчма! Куди то нашій національній пропінації, що при Другій Евеню, до її чарів! Це одна розкішна розкіш! І великий громадський набуток! Та й про підприємчивість господаря багато говорить. Варто б мистецький збірник всіх таких перлин архітектури політичних емігрантів видати. Гарненький був би довідник.

В старім краю, ніч під Новий Рік була пребагата на таємні дії й чари, щоб щастя й долю свою розгадати. В приятеля, ані я, ані ніхто інший не мусів того робити, бо кожний своє "щастя" привіз зі собою. Таємничість цієї ночі у відмолодженні. Варто б звичайописцеві побути на такій стрічі Нового Року, щоб зберегти її для дослідників побуту нашої знедоленої еміграції.

Та заки це станеться, хочу це зробити бодай дуже коротко на сторінках "Мітли".

Отже, містерія цієї ночі в данному випадку, лише для батьків. Вік: 40-50. Учасників з пів копи. Все проходить в пивниці, так що діти не мають можливості дивитися навіть крізь дірку від ключа, як батьки дуріють. Але це не пивниця мангетенського давнтавну. Це казка з 1001 ночі! Скрізь зелені кущі з тайляндських заводів, море цвітів японського виробу, парфумний водограйчик американської продукції. А стіни мов у лісничівці, а на етінах з півтора метра довжини мистецькі образи

нового покрою. І лиш по 50-60 дол. за штуку! А так до біса по-мистецькому зфабриковані, що без "скапу" і не розбереш, що це підмальовані серійні копії.

Після гідного вшанування пам'яті Епікура, наступила найбільш шалена хвилина. Вдарила північ. Гримнули з лоскотом двері. Це Старий Рік відійшов. І враз загреміло стерео маршом бикоборців з "Аїди". Другим входом торреадорським кроком вступив Новий Рік — сам господар! На голові корона, в куценьких штанцях, впоперек грудей золота шарфа, а в руках чарка з похмільним трунком, що по-шарманцьки злинула вгору. А крізь парфумну атмосферу пронеслось: "хай живе Новий Рік!" "Хай живе!" — засопранило, забасовіло. І злетіли чарки угору під зливу радісних вигуків і цілунків, цілунків без міри. Забулися календарні двобої, а кожного охопило братолюб'є, що аж любо. А потім понеслися екзотичні мелодії танців, підсилювані прощальними словами Старого Року: карпе діем! Різнокольорові світла то гаснули, то переливалися райдужною симфонією барв, в яких моє "щастя" плюскотіло мов риба до місяця.

Не забув приятель і про спасіння душі. "Монастир" в комірці для цього приспособив. Та моїх гріхів ніхто не хотів вислухувати, то ж прийшлося шукати розради в бічній келії, що правила за чистилище. А там, о Америко, раю мій, прямо іконостас з пляшок, що в трьох рядах мов прима-балерини виструнчилися і манили, так звабливо манили. І заманили, і так солодко, що й про жінку забув, що в монастир пішла гріхи мої відмолювати. Радувалась душа цією еманациєю світового виробу плинної поезії так, що і заздрість, цей порок 50-ки вдалось мені втопити. Лиш голова відтак два дні почувалася так, як американці у Сайгоні. Не під силу юність по 50-ці... Має рацію маеструнцо Мороз, коли каже: Боже, ек взев'яйс силу, забери і охоту!

ЧОМУ — КОНТРА?!

Удалий старт -- по банках "пасся" Джугашвілі,
Хоч засипавсь бувало круто, що аж-аж!
Але свої -- "хвалілі", поліцаї ж -- "білі",
А "партія" ці подвиги вписала в "стаж".

По Україні так "Сергеїч" теж крутився.
Не все й тому також там сходило дарма...
Та гопака гатив, коли бувало впився,
Але якось йому миналася тюрма.

Крутилися роки, "работать" в Україні --
Це ревний, немалий партійний труд і стаж...
А пригадаймо, хто ж "героєм" стався нині?
(Бо теж і він -- це історичний персонаж).

Одні гудуть: "Брежньов", а інші брешуть "Брежнев"
Із сотні чорної, мовляв, це "руській тіп",
Абож -- з неробів він, із тих босяцьких лежнів,
І тим то, бач, до рук "портфель" ген-сека влип...

Та вже пророче й те, що там, ще в Україні,
Йому "сепаратизм" печінку вже надгриз, --
Тож знаком запиту мигтять зловіщі тіні:
Та чом "сепаратизм" є "контра комунізм"?!..

Полель

СПРАВЖНЯ ДЕМОКРАТІЯ

Це було зараз по війні. До одного скитальчого табору приїхала большевицька релатріяційна комісія і намовляє скитальців до повороту додому.

— В нас найдемократичніша конституція і кожний може робити собі, що тільки хоче, — каже комісар.

— А як не хоче? — хтось запитав.

Комісар зняковів, а тоді з гурту хтось докинув:

— То дістає двадцять п'ять років примусових робіт!

— Що це ти, синку, наробив?

ЯКЩО Б ЗНАВ — НЕ РЯТУВАВ БИ

Одного разу, Брежнев, побуваючи в Києві, захотів скупатись у Дніпрі. Але не знаючи місця, попав на глибину й почав топиться.

Над Дніпром, на колгоспному лані, колгоспники жали пшеницю. Один колгоспник побачив, що у Дніпрі хтось топиться, кинув з руки серпа, вскочив у воду, і вирятував Брежнева. Не чекаючи подяки, бігом пустився на лан.

Брежнев, услід колгоспникові, гукнув:

— Чоловіче, стань, хай я подякую тобі за врятування життя!

— Не можу! — відгукнув колгоспник.

— Але ж на хвилиночку!

— Кажу ж тобі — не можу!

— Чому не можеш?

— Мушу спішитись до праці. Бо та сволота, Брежнев, наложив нам такі великі норми, що за трудовеньми їх ледь виконуємо. Якщо я прогайную кілька хвилин, не виконаю норми, й за те буду покараний.

— Не бійся! Я накажу, щоб не карали тебе за невиконання норми. Та ще й нагороджу тебе поважною сумою грошей.

— Ха-ха-ха-ха, — засміявся колгоспник й спитав:

— А ти хто такий, що таку силу маєш?

— Я — Брежнев!

— Ох! Ради Бога, товаришу, не говоріть так голосно. Бо почують колгоспники, та й розірвуть мене на дрібні куски за те, що я вас витягнув з води!..

З ДОТЕПІВ ПРО СЕЛЕПКА ЛАВОЧКУ

На сумівській оселі «Веселка» біля Торонта Селепко зустрів колишнього свого друга з Дивізії. Говорять про се й те, а врешті друг каже:

— Минулися, Селепку, ті добрі часи. А тепер що, тільки ревматизм кости ломить.

Лавочка подивився на свого друга як і пристало національному героєві, і філософськи відповів:

— А ти що, хочеш, щоб ревматизм ламав дерева чи паркани?

Ганна Черінь

ЗАМОРОЖУВАННЯ

До чого тепер цивілізація довела! Колись люди умирали, хто по волі, а хто по неволі, а тепер вже почали заморожуватися, тільки по волі. От занедужав наприклад, чоловік. Лікують його, лікують — не помає. Це, знаєте, також розвиток цивілізації: раніше помагало, а тепер перестало. А часом як почне помагати, то хоч куди! Зовсім би людина видужала, якби ж не вмерла.

Отож, як немає ради на хворобу чи на старість, можна, приміром, на сто років живим заморозитися і написати такий тестамент, щоб розморозили тоді-то і тоді, навіть точний день і час зазначити, або ж просто сказати: тоді як на мою хворобу буде знайдене лікування.

Уявіть собі, який то бізнес іде в Льодовій Палаті, де відбуваються процедури заморожування і розморозування! Дехто заморожується з музикою, дехто мовчки... Там і там лунають урочисті звуки прохолодних композицій Гріга й Сібеліуса. Але бувають такі, що і тут нічого іншого, як "твіст" чути не хочуть. Хоч, правда, я не уявляю, як то під "твіст" можна замерзати... Але всяке буває.

Навколо замерзаючих збираються юрби родичів і знайомих, бо ж то все люди знані й багаті. Процедура дорогого коштує... Тут же, як гвинтик, крутиться нотар і підслухує, чи не зірветься в замерзальника з язика щось таке, що варт занотувати — а за те родичі дадуть хабара. Ось одна вродлива жінка (але не дружина) благає "клієнта", якого вже запакували в холодильну камеру:

— Джане! Во ім'я нашого колишнього, а може й

через сто років майбутнього кохання, відпиши мені віллу в Фльоренції!..

В очах напівпокійника майнули синьо-сизі спогади, і вже напівзадубілими устами він прошептав:

— Відписую... .

А в сусідній кабіні, чекаючи на свою чергу, пан років за сорок прощається з дітьми і виголошує таку промову:

— Дорогі мої діти! Прийшов мені час замерзати... Паршивці вже ось на місяць літають, а на рака ліків не знайшли. Тільки й потіхи, що попередив мене мій живодер, що як за двадцять хвилин не заморожусь, то таки насправді вмру. А вмирати мені ще рано. Отж, прощайте, чи краще, до скорого побачення через сто років. Сподіваюся, що всіх вас іще застану живими; а якщо б кому загрожувала смерть, негайно йдіть заморозуватися. Грошей, слава Богу, я вам засолив: живіть і насолоджуйтесь, та мене добром поминайте, тільки не порозтринькуйте, бо як я розморозжусь та застаю непорядок, всім вам дам доброго перцю!

Лікар уже стояв із апаратом низької температури, а два санітари вносили труну з подвійними герметичними стінами.

**

Сто літ минуло, як столітній сон. Хто з вас не вірить, що таке буває, хай ще раз прочитає казку про Білосніжку... .

Настав час розморозжування і воскресіння. Бездоганно-живого вигляду кандидати урочисто чекали на пробудження. За склянню перегородкою стояли ряди шаф із документами, а поруч із лікаром виструнчилися адвокати, нотарі й стенографістки. З-за їхніх плечей виглядали насторожені лица рідні і приятелів — їх було значно більше, ніж сто років тому, хоч багато з них повмирили або повиїжджали. Але, очевидно, і в замороженому стані людина здатна придбати нових друзів. А головне, за сто літ понаростали цілі покоління нових родичів!

Ось відморожено одного, що сто літ тому гинув від

рака мозку. Тільки розкрив очі, одразу питає:

— Вже маєте ліки?

— Ще ні... — винувато промовив лікар і виправдався: — зате знайшли вже проти рака шкіри!

— Треба мені ваші ліки так само, як і рак шкіри! Що ж ви мерзотники робили? Бачив я, як мене заморозували, що ви, не ліків шукаєте, а гарненьких медсестричок! Зараз же спиніть апарат і знов мене заморозьте!

— Не можна, пане, втрутився адвокат. — Ваші акції за цей час упали, і ви тепер банкрут. Не зможете вже нам заплатити. Отж, я вам раджу поки ще воскреснути, ми вас трохи підлікуємо, заробите нових грошей, а тоді знов у льох.

Ось відморозжують людину, що заморозилась сто літ тому у віці сорока п'яти літ. Навколо нього насторожилися жінка й діти. Жінці тепер 145, дітям теж поза сотню. Пацієнт очманіло кліпає очима:

— Що я бачу? Хто ви? Чи це я на тім світі, і мої матуся, тіточки і дядечки мене вітають? А коли так, то чи ми в раю, чи в пеклі?

— Що це ти, чоловіче, заморозився з розривом серця, а відморозився з білою гарячкою?! Я ж твоя жінка, а це твої діточки Мері, Двайт і Джан, а коло них внуки — Сцібелла й Лізбетсі, а за ними вже й правнуки, Сюсі, Краммі й... .

Внуки були його віку, правнуки — чудові дівчатка-підлітки... .

— Ну як же я можу вас своїми дітьми звати, коли ви такі старі й бородаті! — бідкався "воскреслий". — Та ж я скоріше на вашого сина виглядаю, а ти жінко, весь "секс-апел" втратила і ні на що не виглядаєш... . Ну, та нічого. Добре, що вже тепер можу вилікуватися, прийдемо до хати, тоді розберемося, хто кому сином буде. Підемо до лікарів, і хай нам в сім'ї порядок зроблять: або щоб я постаршав, або щоб ви помолодшали. Вітаю вас сердечно!

А в іншій кабіні пробуджується вродлива дівчина літ 25, що сто літ тому мала вмерти від лукімії. Коло

неї вже стоїть колба з чудодійною сироваткою, а з другого боку її наречений, що вірно на неї дочекав ціле століття. Йому тепер 137 років, і він виглядає значно молодше свого віку, не старше як на сімдесят. Дівчина розкрила ніжно блакитні очі і прошептала:

— Де я? Хто ти, діусю?

— Це ж я, твій вірний Джо! Пригадуєш, як на новорічнім карнавалі ти заручилася зі мною? Я вже зробив усі резервації і навіть картки розіслав. Триста соток гостей запросив на наше весілля, на наступну неділю. Ти ж не передумала? Чи може кого іншого знайшла?

— Де ж я в льодівні когось знайшла би? Я тільки спала... Але я... Я не можу вийти за такого старого, хіба що якби це був Пабло Пікассо...

— Та ж ми однакових літ, навіть, як виявилось, ти мені трохи підбрехала, і ти на десять місяців від мене старша. Але я на тебе не серджусь: всі жінки крадуть собі роки. Старша, то й старша, в коханні це великої ролі не грає.

— Ох, метрика одне, а вигляд друге... Та ж подивися в люстро на себе, а тоді на мене, а тоді й на нас обох.

Наречений глянув у люстро і аж тепер збагнув.

— Ой, що ж ми тепер робитимемо? Я непогано маю, але до Пікассо мені далеко... Піду топиться!

— Почекай, — затримала його дівчина, в котрій почали відморожуватися спогади. — А ти мене будеш так любити, як в ту травневу ніч? Пам'ятаєш?

— Ще краще! Ти там спала і не знаєш, які тепер вітаміни винайшли!

— А як у тебе з грошима?

— Золоті гори! По шлюбі на Місяць полетимо — то буде таки насправді Медовий Місяць!

Один із воскреслих пішов у свій будинок, що в нім уже біля сто літ жили його родичі, що забули про дату відмороження й перелякалися на смерть. Коли зрозуміли, що то не привид, перелякалися ще більше. А потім розморозилися від страху і стали агресивними:

— Хата належить нам, бо ти відписав нам її у заповіті.

— А дзуськи! Я так і знав, що ви мені таке вступите. Ось копія заповіту, і тут написано: "Передається у власність по моїй смерті", — а тепер я вже не мертвий, і хата моя.

А один із відморожених, як відкрив очі, побачив навкруги себе цілу купу боржників, що він їх сто років тому вміло задурив і потай пішов на замороження. Тепер вони його відшукали, і чатували на нього як хорти. В руці кожний тримав довгі-предовгі рахунки.

— Припиніть відморожування: оголошую себе замороженим банкрутом! — закричав клієнт несамозитим голосом.

Ох, Боже! До однієї жінки, цілком несподівано, з'явився її "покійний" чоловік і страшенно перелякав її, а ще більше — її коханця, що зі страху вибіг роздягненим на сніг і заризикував натуральним замороженням! Жінка, проте, була кмітлива, і скоро опанувала навіть таку ситуацію:

— А якого це ти біса так завчасно приплентався? Заморозили тебе на сто літ, то й лежи. Та ж іще й п'ять літ не минуло! Пішов назад!..

— Та чого ти лаєшся? Чи я винен, що в моїй кабінні мотори зіпсувались, і я сам собі потроху розтанув? А що я мав робити, лежати в труні та з голоду вмирати? Давай мені вечеряти!

— Добра мені вечеря о другій годині ночі! Можеш до сніданку почекати. Та ж хочби телефоном задзвонив!

— Якраз задзвониш! Одягнули ви мене, як лорда, в чорний смокінг, метелика причепили, а в кишеню й п'ятака не поклади. Що ж я красти мав би?

І, не забувши ще, де що в хаті лежить, чоловік подався до холодильника і жадібно кинувся до шинки, ковбаси й сиру.

— Що ти робиш! Ти ж на дієті, тобі цього не можна!

— Уже тепер можна. За п'ять літ ні разу нічого

не заболіло. Вдруге вже не умру. Ну, що ж, жіночко, я вже наївся і подобришав. Не журись за тим трясогузом, — тепер вже хай він там заморожується, а ми з тобою так заживемо, що ого-го!

Нарешті, в одній кабіні майорів жовто-синій прапор (жовтим до гори). Навколо стояли струнко товариші-комбатанти і салютом вітали воскресіння свого приятеля.

— Слава Україні! — вигукнув відроджений, побачивши земляків. А чи є ще на світі бандерівці?

— Та є...

— Ну, то заморожуйте мене ще на двадцять п'ять років!

ДО ПОДІЙ В ЧССР:

Де не змогли головою, там «взяли» ногою...

"БАЛЯДА" ПРО МОСКВУ

Там, де місяць колючий, як ріг,
Де туман на піски наліг, —
І провулками й серцем крива,
Причаїлась стара Москва.

І блищить навкруг неї канал,
Де чекіста розгулював шал,
Де загиблих людських голів
Не вбереш у мільйони мішків.

А кремлівські зорі, як кров.
Скрізь червона стирчить хоругов,
І на варті від волі спокус —
Все ще важний сталінський вус.

Причаїлась хижа Москва,
Що вже душить не рік і не два
Безталанних своїх сусід.
Скрізь спливає кривавий піт,
І конаючий з болем і злом
В бік московський грозить кулаком.

Так чому ж не піднести кулак,
Поки він ще твердий, як чурбак,
І на голову чорних потвор
Не спустили залізний топор?

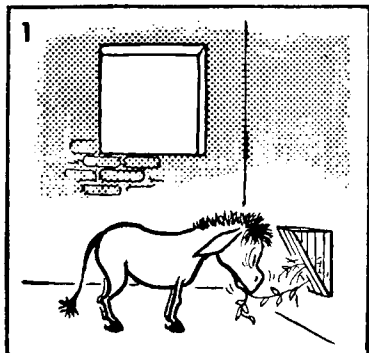
Так чому ж умирати рабом
За новітній безбожний Содом,
За ту "правду", що тягне світ
Не на берег, лише під лід.

Причаїлась хижа Москва,
Атомових пісень співа,
І чекає солодку мить,
Коли всі і усіх полонить.

Тож і далі, світе, дивись,
Як тріщить твого спокою вісь,
І за крок, за один лише крок
Від безодні стоїть твій дімок.

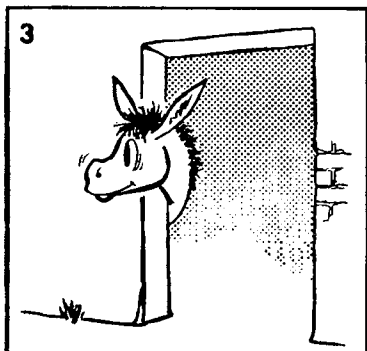
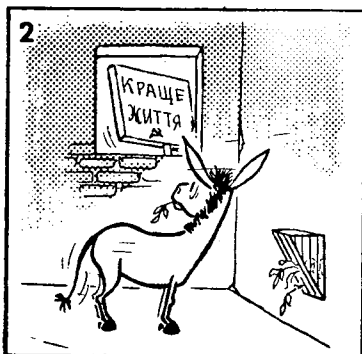
Харлампій Пательня

ОСЕЛ — ПРОГРЕСИСТ

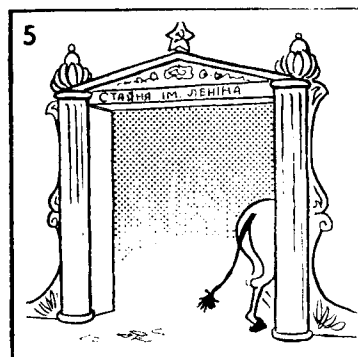
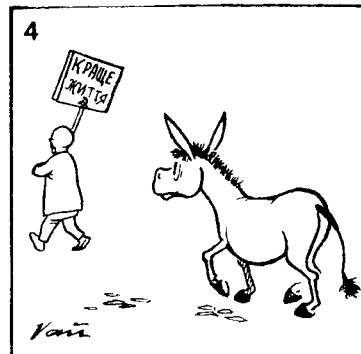
Один господар мав осла. Годував його і доглядав його, а осел — ослон: вередливий та невдоволений. Він, бачте, хотів менше працювати, а краще й вигідніше жити.

І раз побачив він через вікно свого приміщення напис: «КРАЩЕ ЖИТТЯ». О, якраз те, про що мріє. Осел зацікавлено виставив голову крізь двері, поди-

вився, чи господаря не видно, і, вибігши зі стайні, пішов за незнайомим, що пропагував те «краще життя». Йшов він так за незнайомим йшов, аж зайшов під величавий буди-

нок. Глип — а це стайня ім. Леніна. Чудова стайня! Де-де давній стайні до тої, що осьде стоїть напроти нього... Вже сама брама мов у якійсь палаті. Не те, що було в його ранішого господаря...

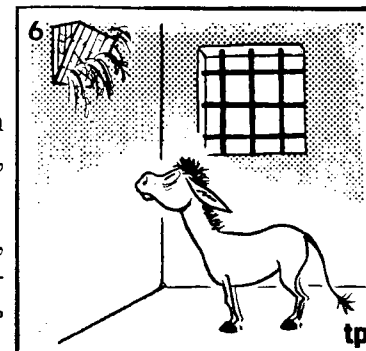

Зайти — зайшов. Але що це? Стайня ім. Леніна якась модерна: на сіно і траву можна дивитись, а якже з їдженням?.. До того ж на вікні ґрати, а й двері замкнулись за ним

тихо і без грукоту.

Бідний осел жалів за своїм давнім господарем, але було запізно.

Мораль з казки така, що і між людьми не перевелись осли, що шукають стайні ім. Леніна.

РЯТУЙТЕ!

Один колгоспник, приїхавши до Москви, хотів побачити Брежнева. І якимось чудом дістався він до Кремля. Увійшовши до кабінету Брежнева став біля дверей. Брежнев сидів біля столу, та й говорив до якоїсь скриньки. Колгоспник зацікавився тим, і запитав:

— Товаришу! Що це за скринька, що ви до неї говорите?

— Це такий апарат, що коли я до нього говорю, мене чує весь світ.

— Так? Адиви! Ось, советська техніка. Товаришу! Будь ласка, скажіть мені, що це таке цікаве ви говорите, а вас слухає весь світ?

— Ну, я говорю усім народам світу, що ССРСР, це єдина найдемократичніша, найгуманніша, найбагатша, найсильша держава у світі. І що в жодній іншій державі селяни й робітники не живуть серед таких достатків, волі, як живуть колгоспники й робітники в ССРСР. А це тому, що вся влада ССРСР в руках колгоспників й робітників.

— Гм. Якщо так, то ж дозвольте, товаришу, і мені десять слів сказати до цього апарату. Хай світ почує, що я казатиму.

Брежнев заперечуючо крутнув головою — й каже:

— Е, ні! Так багато слів говорити — тобі не дозволю.

— Ну, то дозвольте хоч п'ять.

— Ні! І п'ять не дозволю.

Колгоспник просить:

— Ну, то дозвольте сказати бодай хоч одне слово.

Брежнев зацікавився що то за слово скаже колгоспник — й каже:

— Добре. Одне слово дозволю тобі сказати. І запитав:

— Як називаєшся?

— Яків Нуждар.

Брежнев, нахилившись над апаратом, промовив:

— Увага! Увага! Тепер говоритиме колгоспник

■ ОДИНОКЕ УКРАЇНСЬКЕ

■ ФЛЯТЕЛІСТИЧНЕ

■ ПІДПРИЄМСТВО В СВІТІ

МИРОСЛАВ САМОВЕРСЬКИЙ

ІМПОРТ * ЕКСПОРТ

● ● ● ●
НУМІЗМАТИКА
● ● ● ●

● ВИДАВНИЦТВО

● ФЛЯТЕЛІСТИЧНИХ

● КАТАЛЬОГІВ

25 de Mayo 152

Т. Е. 33—4493

Maipú 484

Т. Е. 392—0855

Buenos Aires
República Argentina

● ПЕРШОРЯДНА УКРАЇНЬСЬКА СТОЛЯРНЯ ●
● В БЕРІССО ●

СТЕПАНА НИКОНА

виконує всякі роботи з ділянки деревного
промислу.

ЦІНИ УМІРКОВАНІ

CARPINTERIA

de

ESTEBAN NYKON

calle Montevideo 1488

BERISSO

БОРОЖКА

тр

— З ліній на твоїй руці бачу, що жде тебе
коротке життя!

Яків Нуждар. — Й покликав колгоспника до апарату.
Колгоспник, нахилившись над апаратом, з усієї си-
ли крикнув:
— Рятуйте!

З ЖИДІВСЬКОЇ ФІЛОСОФІЇ

Мошко Кайзершмір прийшов до рабіна й питає:

— Пощо ти, ребе, читаєш стільки книжок?

— Бачиш, — каже рабін, — як чоловік знає все, що в тих книжках написано, може зрозуміти кожну справу. Наприклад: З комина вилізло двоє людей — білий і чорний. Котрий з них підвмитися?

— Чорний, — відповів Мошко.

— Неправда, бо чорний подивиться на білого й подумає, що він так само чистий, як і той. Зате білий подивиться на чорного і подумає собі, що він такий замазаний, як чорний, і тому підвмитися.

Мошкові щось не дуже було це ясно. Він пішов до другого рабіна і питає:

— Скажи мені ребе: з комина вилізло двоє людей. Один білий, а другий чорний. Котрий з них пішов умитися?

— Розуміється, чорний, — відповів рабін, — бо ж білий був чистий і не потребував митися.

Від цього пояснення Мошкові ще більше потемніло в голові.

Він вернув в село і зайшов до сусіда Івана. Той питає:

— Чого ти, Мошку, такий сумний?

— От, маю клопіт, — відповів жид. — Може ти даси мені відповідь на таке: з комина вилізло двоє людей, білий і чорний. Котрий з них пішов умитися?

— Але ж дурний ти, Мошку, дурний! — засміявся селянин. — Де ж ти видів, щоб з комина вилізло двоє, один білий, а другий чорний. Та ж вони обидва вилізли чорні!

★

ДОТЕПНА ВІДПОВІДЬ

Раз сусіда спитала сусідку:

— Щось, сусіде, вас давно не видко!

Заходіть же частіше в мій дім.

Не бійтеся, я вас там не з'їм!

Сусід відповів їй прямо в очі:

— Не боюся зубів я жіночих,

Але клятих бабських язиків, —

Скажу правду, — боюся таки.

Мікі Сукенсон

Харитон Довгалюк

ЮВІЛЕЙНІ ДАРУНКИ

У перші роки подружнього життя, Іван Стеблинський часто забував про ювілейні дати, такі, як річницю шлюбу, день народження жінки, тещі, і те не раз викликало в родині "гromовицю". Та з бігом часу в Стеблинських народився й ріс син Мирон і справа ювілейних дат покращала. Мама, навчаючи сина, наказувала йому бути пам'ятливим, і тому він перед кожним ювілеєм пригадував:

— Не забудь, тату, що ми маємо лиш одну мамусю...

За таку мудрість Дарця тулила сина до грудей, пестила, і хоч бачила в ньому подібність до Івана, все ж була певна, що він не буде такий забудько, як його тато.

Пригадка дитини про ювілей, чи іншу важну в родині подію, ніколи не злостила Івана. Це набагато ліпше, ніж проснувшись уранці, почути це від рідної жінки... Відомо, що жінчину дату не можна відбути звичайним "вітаю й бажаю тобі"... Під ті слова треба підкласти ювілейний дарунок, тоді вони мають фундамент, на якому утверджується родинне щастя, принаймні, до чергового ювілею.

Дата шостої річниці шлюбу панства Стеблинських, збіглася з п'ятою річницею з дня народження сина і, дякуючи за пригадку, тато вже другий тиждень приглядається за дарунками. Треба два: перший — жінці, другий — синові.

Стеблинський переконався, що як він певно і твердо подумає про свої пляни й наміри, то часто якась сила ззовні помагає йому. Цим разом став у пригоді Мойше Шахран. Він прийшов із тяжкою валізою в канце-

лярю, де працював креслярем Іван, і запитав, чи є бажучі купити щось із біжутерії? Стеблинський відгукнувся, посадив Мойше коло себе. Купець витягнув з валізи коробочку, обшиту чорним оксамитом і, відкивши її, блиснув золотим, музейної вартости, скарбом.

— Що то є? — запитав Стеблинський.

— Жінці на шию.

Іван приміряв до себе. Глянувши в люстро, подумав, що таку річ міг дозволити собі лиш Соломон. Він був багатий і одягався, як пава. Різні бранзолетки — орнаменти, нашійники закривали Іванові груди, і на них можна було читати відбитки імператорських корон, починаючи з римського цесаря аж до Наполеона включно. Між коронами — мозаїчні мережі у формі квітів, листя винограду прикрашують голови африканських левів, колосся з урожайного поля уложено, як кінцівки орнаменту, а все разом складало неописану красу і вагу у фунтах.

— А можу я знати ціну? — запитав Іван.

Купець Шахран, відкашлявшись у кулак, відповів:

— Якби ви цю річ торгували в Римі чи Мадриді, то заплатили б тисячу, а то й більше. В цьому ж, модерному світі (Мойше багатозначно посміхнувся), маючи на увазі, що ви з моїм родичем живете на "ти" і я вас знаю від інших славних людей, то можете взяти цю річ за сто долярів, плюс державний податок.

Від несподіванки Стеблинський аж підскочив. Певна річ, що сто долярів пішки за ним не ходять, але на такий казковий презент він їх має. Хай хоч раз Дарця "ахне"... Іван витягнув із кишені гаманець, шелеснув зеленими банкнотами та й став власником того, що бачив.

На диво, в гаманці Стеблинського ще лишилося трохи грошей і він подумав, що було б добре за одним махом і синові щось купити. Іван знає, що гроші відбиваються від його кишені, як морська хвиля від берега, і головне, перед кожним ювілеєм — відплив... Отже, поки не пізно, хай Мойше покаже щось для дитини.

— А скільки йому років? — спитав Шахран.

— П'ять. Рівно п'ять роки має, — зворушливо відповідав тато, — і щож ми придумали йому на презент?

Мойше зморщив чоло, пом'яв пальцями одвисле підборіддя, попрацював комір у сорочці, і то взяло досить часу, так що в голіву могла вскочити свіжа думка.

— Чи ви маєте собаку?

— Не маємо, — коротко відповів Іван. — І скажу правду, що моя жінка не любить собак.

— То не важне, вона привикне. Я знаю, що дитина в такому віці мусить мати собаку, тоді краще розвивається, має друга, з яким не раз наговориться до сходу; часто мама гукє до дитини "закрий рота", а собака навіть і не гавкне.

Іван погодився купити собаку, тільки питання, яку ліпше купляти: чи з тих мадєньких, як білка, чи вовкодава?

— Те лишіть мені, — заспокоював Мойше. — Я щойно пригадав, що мої сусіди мають такого мудрого німецького вівчура, що лиш говорити не єміє. Він не на продаж, але думаю, що вдасться вициганити. Ото, я розумію, був би презент, і то не одному синові, а всій родині!

Уявіть, що ви приїжджаєте з роботи, синок біжить назустріч, а вівчур випереджує його. А жінка стоїть на порозі — чекає... Ви сина на руки, а собака снує від вас до жінки, і не раз підскочить, лизне в ніс, та й несе той поцілунок на поріг, а звідтіль назад. Син захлистується від сміху, жінка радіє, бо на дворі рух, як перед весіллям. Часом за день праці накипить чоловікові серце, як горщик, але три такій зустрічі той накип губиться, і ви заходите в хату, відсвіжений...

Мойше настроїв Стеблинського ліпше, як скрипаль скрипку, і той знову відкрив гаманець:

— Скільки?

— О, думаю, що за тридцять візьму.

— А скільки років вівчурові?

— Скажу вам правду, що я тим не цікавився і не думаю, що це варто уваги. Здогадуюсь, що собака вже

в літах, але пам'ятайте одну річ: чим собака старіша, тим ліпше, бо має життєвий досвід, а мале цуценя — всерівно що дитина, треба (вибачте на слові) і про пеленку пам'ятати, а старий собака ще й другому покаже дорогу...

— Сусідові під ялинку, — сміючись, вставив Іван.

— Не кожний! — заперечив Мойше. — А втім, мусимо погодитися з фактом, що часто господар ставить сусідові сміття під саме вікно, то чому нарікати на собаку? Так само з харчами: якби вівчур через старість не міг вгризти кістку, то в наш час не мусить. В кожній крамниці ви купите варене м'ясо без кісток і з таким ароматом, що хоч самому ставай із собакою до спілки...

Дякуючи Мойшеві, Стеблинський набув ювілейні дарунки.

★

Кажуть, що людина щаслива тоді, коли почує себе щасливою. Іван мав ті рідкісні почуття і йому хотілось якнайшвидше відчинити двері рідної хати. Він їхав назустріч ювілеєві не з порожніми руками: жінка має нашійник, а син собаку. Колись купляли йому пластикових звірят, а тепер тато подарує живого вовчугана. Яку ж радість відчує дитина! А що скаже Дарця? Адже така красу носила колись лиш цариця Клеопатра!

У подвір'ї Стеблинських було тихо, і Іванові вдалося шмигнути в гараж так, що ніхто й не зауважив. Двері замкнув, собаку прив'язав, а сам — до хати. Жінка, як звичайно, в кухні, доварює обід. Іван підходить ближче, презент тримає за спиною, і подає Дарці команду, щоб зняла хустину й фартушок і відкрила очі...

— Догадуюсь: ювілейний презент! — сміючись, сказала.

— Презент, але який?

Іван підв'язав Дарці нашійник, приніс дзеркало й знову командує:

— А тепер відкрий очі!

Жінка відкрила — глянувши, мало не зімліла, не знала, що казати. Іван підскакує з радістю, а презент

такий, що, як кажуть, не пришити й не прилатати — ні до чого. Щоб не псувати настрої чоловікові, Дарця виявляла своє захоплення штучно, як на сцені артистка, і кінчаючи свою роль, сказала:

— А знаєш, що я з цим зроблю? Покладу в коробочку й збережем назавше. Так давніше шляхтичі робили, і наші онуки теж матимуть пам'ятку...

Іван заперечив:

— О, ні! Я так не хочу, носи. Життя коротке, а ти в мене одна найлюбіша й найдорожча!

Хвилинку подумавши, він додав:

— І знаєш, що? Я покличу Джусів, хай вони побачать. Пам'ятай, що хоч Ярослав мій приятель, але від заздрости може не добачити, зате Стефанія напевно погратулює!

Зараз же після розмови телефоном загостили до Стеблинських панство Джуси і, на здивування Івана, Ярослав страшенно захоплювався, багато розпитував, виглядало, що й він хотів набути подібний нашійник. Зате пані Джус виявила своє захоплення стримано, а лишившись із Дарцею на самоті, сказала їй щире правду, що таку диковинку в житті перший раз бачить. Вона дораджувала повернути нашійник Шахранові, бо ж він, мабуть, коштує грубі гроші, але чорта вартий!

Дарця дякувала за правдиві слова, але сказала, що такої прикраси чоловікові не зрештє, бо вона щойно виявляла захоплення презентом і критикувати тепер уже пізно.

Під час їхньої розмови, в хату зайшли Іванові батьки, старі Стеблинські. Пані Стеблинська, глянувши на синову, аж руками сплеснула! Такої краси вона ще не бачила, при тому хвалила сина, що так уміє оцінити жінку і тут же ганила свого "діда", бо він завше купує їй різні цвяшки — бляшки...

Дарці була нагода позбутися презенту. Знявши з себе нашійник, підійшла до свекрухи і повісила їй на шию. Всі били браво, навіть старий Стеблинський прицмокнув язиком, що означало: "от де цяцька!". Іван почав виявляти своє невдоволення, але пані Джус і

Дарця переконала, що так має бути.

Вглядаючись в люстро, мама не знаходила слів подяки, бо за довгі роки подружжя має перший гідний ювілейний подарунок.

Пізніше Іван зрозумів, що з ювілейним дарунком для жінки йому не пощастило. Річницю шлюбу відзначає Дарця, а презент отримала мама. Та продумуючи справу глибше, переконався, що це не така вже прикрість, з-за якої треба іпадати в розпач, бо мама теж має багато спільного з їх визначними датами: без мами не було б Івана і не було б згадки про ювілей.

Далі Іван розважив себе тим, що з презентами те саме, що в торгівлі овочами: на одному стратив, на другому заробив потрібно. В гаражі другий презент: на сина чекає собака. Радість дитини покрие всякий намул з дарунком жінці.

Стеблинський кличе до хати сина. Миросьо навчений іти через гараж, але тато вибіг назустріч та й провадить у двері, до світлиці. На зауваги Дарці Іван сказав, що дитині раз у рік вільно зайти до хати, як належить, тим більше, що зараз він отримає свій дарунок.

Останні слова переконали жінку, й син увійшов головними дверима.

Іван пригорнув до себе Миросю, пояснивши, що сьогодні його день народження, й запитав:

— Щоб ти хотів мати?

— Котика, або песика...

Відповідь дитини ошчасливила тата і він почав ту ж комедію, що з нашийником:

— Закрий, синцю, очі, йди за мною, і як я відкрию в гараж двері, тоді дивись! Добре?

Тримаючись батькової руки, Миросьо йшов до дверей. Щойно Іван встиг повернути клямку, а собака як загарчить та як клацне зубами. Скочила на двері, але, на щастя, Іван встиг ними грюкнути.

— Тепер усі маємо презент, — зауважив старий Стеблинський.

Іван почав крадькома заглядати крізь шибу в дверях у гараж та й бачить, що Миросів презент пере-

— Останній раз дозволяю тобі йти цієї вулицею!

гриз мотуз і ходить від стіни до стіни, наче тигр в зоопарку, шукає виходу на волю. Після Івана всі підходили до дверей оглянути вівчур і мовчки відходили.

Іван відчує, що має новий клопіт, але, як власник собаки, і як батько дитини не сміє опускати рук. Він запевнив гостей, що собака мудра, на що має писану гарантію, і коли привикне, то можна буде продати її за 200-300 доларів!

— А скажи мені, чим ти завтра поїдеш до праці? — запитав Джус. — Я певний, що вівчур не пустить тебе до гаражу.

Дарця підтакнула Джусові, але Іван боронив ситуацію. Він сказав:

— Люди добрі, що ми вимагаємо від бідної собаки? Як гона може нас знати? Ми їй навіть шматка хліба не дали. Може, вівчурові від голоду закрутилося в голові? Якби когось із нас отак кинув у гараж, то хіба ліпший був би?

На столі лежала краяна ковбаса. Дарця наклали паперову тарілку вівчурові, але Іван запротестував. Він сказав, що собаці не добре давати ковбасу, бо буде смердити часником.

Аж тут обізвався старий Стеблинський:

— Гей-гей, сину! То ти рідному батькові на ювілейний обід подав ковбасу з часниковим присмаком, а собаці не вільно? А від мене, вибачте на слові, хіба не смердить часником?

Батькова промова переконала сина, що ковбаса собаці не зашкодить. Відхиливши двері, Іван кинув один шматочок, другий — собака проковтнула, та коли хотів поставити в гараж тарілку — кинулася в двері, розірвала йому рукав і вкусила за руку. Показала ся кров.

Це вже був знак тривоги. Дарця побігла до телефону кликати пожежну сторожу, щоб приїхали з гаками та й забрали собаку. Пан Джус дораджував ліпше покликати поліцію. Поліція має гицля, він кине собаці петлю, затягне в авто і — по всьому!

— І ніякого клопоту, — спокійним тоном кінчив

свої поради Джус. — Тільки, на мою думку, Іван мусить негайно зголоситися до лікаря, бо я підозріваю, що вівчур сказився. Інакше не кидався б так у двері, адже ж він виріс між людьми?

Заувага Джуса насторожила всіх. Дарця телефонувала і до лікаря, і в поліцію, щоб чимось допомогли. В поліції сказали, що в тій же хвилині вишлють спеціальний автомобіль, просили освітлити подвір'я, щоб легше було відшукати хату. Лікар порадив негайно відправити покусаного в лікарню, і там ним заопікуються.

Отак у житті буває: від радості до смутку лиш один крок.

У хаті Стеблинських всі чекали на поліційне авто, з жалем приглядалися Іванові, заспокоювали, щоб не переживав, бо по-перше, не його вина, а по-друге, він теж разом із жінкою й дитиною сьгодні відзначає ювілей, бо жінка сама до шлюбу не йшла. Так само було з народженням сина.

Іванова мама, ще раз підійшла до дверей. Приглянувшись собаці, ствердила, що вівчур не з гірших, і коли б пустив у гараж, то хай би був.

— У нас колись так водилося, — казала вона, — що кожний порядний двір мав свою собаку.

Після пильніших спостережень, пані Стеблинська запевнила, що собака не скажена. Колись удома вона не раз бачила скажених собак. Вони мали опущений хвіст і були страшно заболочені, а цей вівчур чистий, тримає хвіст рівно, як стрілку, то немає підстави говорити, що він сказився.

По довшій мовчанці, знову взяв слово старий Стеблинський. Розгадуючи думку жінки, він настоював, аби дотриматись заряджень лікаря: якщо сказав їхати Іванові в лікарню, то так має бути!

А пані Стеблинська, підвівшись на ноги, підійшла до старого та й каже:

— Ти, чоловіче, не маєш серця! Лікарня — не вакаційна оселя. Там кинуть мою дитину в загратовану

кімнату та й будуть випробовувати собачий сказ. Коли ти такий мудрий, то ліпше сам іди!

Старий сприйняв слова жінки, як гарячий окріп, а то ознака, що треба вийти на прохід, але цим разом він відважився на відповідь:

— Ти говориш так, що люди подумують — не собака, а я покусав Івана...

Дискусія могла б набрати вигляду "домашньої гутірки", але дякуючи Стефанії, усе втихло, бо вона пояснила, що кожний ювілей лишає після себе покривджених і покусаних...

Близько півночі, в подвір'я Стеблинських в'їхало поліційне авто. В гараж зайшов гицель і свистом покликав до себе вівчура. Собака послухно йшла, вибачливо крутила хвостом, щурила очі, зблизившись на віддаль одного кроку, протягнула лапу, почала лащитись. Гицель гладив собаку, а прочитавши на шії реєстраційний знак, висловив думку, що вівчур не сказився, але для певности його провірять.

— А чому, думаете, собака не пускала вас у гараж? — цікавився Іван.

— Бо ви відчинили не ті двері, — пояснював гицель. — Як ви показали їй вхід одними дверима, то вона тільки те й знає.

Гицель лащив собаку і, впровадивши в авто, сказав:

— А якби ви хотіли її продати, то знаєте скільки вона коштує? Яких сто доларів!..

В А П Т И Ц І

— Цей плин на поріст волосся, який ви мені продали, нічого не помагає. Дивіться, замість волосся вирросло мені на голові якісь два гудзи.

Аптикар подивився на плящизу й каже:

— Дуже вас перепрошую, тут зайшла помилка. Вам запакували середник на поріст б'юсту.

★

Б Ю Р О К Р А Т І Я

tp

12/70

— Пані, що вам украли?

НАДЗВИЧАЙНІ ЗБОРИ

(Містерія)

Вістка про те, що советський уряд видав новий указ, де рекомендується безпощадно винищувати собак і котів, як "тунеядців", себто таких, що не працюють, але їдять, моментально досягла всіх закапелків і закамарків, де жили представники згаданої собачо-котячої раси. Вістка викликала неабиякий переполох, бо ж ішлося не про зменшення харчового приділу, а про тотальну ліквідацію. Через бездротовий телеграф, строго за-секреченим кодом було наказано від всесобачого і всекотячого управління — вислати від кожного району делегатів на надзвичайні збори, які відбудуться опівночі, на найбільшому московському стадіоні, десь далеко за містом.

І ось, ховаючись від людських очей, безшумно і безшелесно потягнулися в напрямку стадіону хвостаті тині. На трибуні для суддів засіла обрана президія. З усіх боків розставили стежі з найбільш голосистих псів, щоб вони заздалегідь попередили про можливу небезпеку. Голова президії, здоровенний вівчур Рубайхвіст закликав до тиші й почав промову.

— Дорогі мої співбрати й колеги Рябки, Бровки, Сір-ки, Кудлаї, Жучки, Рекси, а також менші брати й сестри Пупсики, Шарики, Пушинки! Нечуваний в історії указ ґидала советська влада. Чи хтось із вас, навіть найстарших, пригадує, щоб прирікали на геносид усю собачо-котячу расу? В кожній державі існували й існують так звані "гицлі", наші найбільші вороги, але ж від них можна було схватись, а крім того, діти, спасибі їм, часто відчиняли гицлівські буди й випускали на волю зловлених собак. Були й собачі філантропи. Всім відо-

мо, наприклад, ім'я славного харківського професора медицини Шатиліва, який на своєму подвір'ї (до революції) флаштував харчеву базу для бездомних собак, і вони збиралися з цілого міста, як до рідної хати, та споживали спеціально приготований для них вівсяний суп. І це, зауважте собі, було не з нагоди якогось великого свята, а з дня в день. Тепер же ми дожились он до чого. Мало советській владі мільйонів знищених нею людей, то вона ще добирається до котів і собак. Хіба ми "тунеядці" й паразити? А хто береже хазяйське добро? Хто захищає своїх господарів, коли на них нападають бандити? Хто ловить мишей і пацюків? Та ж не Брежнев і Косигін, не ЦК компартії, а наші менші брати й сестри — коти і киці. Ганьба советській владі! Ми мусимо зараз же винайти спосіб рятунку, спосіб знешкодження нелюдського, я б сказав фашистівського указу. Хто має пропозиції, "товариші"?

Збори почали галасувати:

— Треба кусати всіх партійців!

— Треба підстерігати урядовних осіб і загризати їх!

— Треба емігрувати з Советського Союзу!

Голова підняв лапу на знак привернення спокою.

— Нерозумно говорите, товариші! Кусати? А хіба пес сильніший від людини? Вдарить людина важким чоботом у голову і — по собаці. Коли ж нападимо зграєю, прибіжать міліціонери і всіх перестріляють. А емігрувати... Яка ж держава прийме таку кількість собачо-котячих біженців? Жодна! Ні, треба придумати щось більш раціональне, дошкульніше. Хто ще хоче слова?

— Няв!

— Говори, Пупсику, яка твоя пропозиція?

Старий кіт Пупсик одягнув окуляри, поклав перед собою аркушик, списаний котячою мовою, й сказав:

— Я виробив, шановні товариші й побратими, свій плян... Від сьогодні жодний кіт або киця, жодний пес-мишолов не мають права ловити й нищити мишей і пацюків. Хай ця погань розплоджується, залазить у

людські квартири, в канцелярії, особливо партійні, хай гризуть папери, їдять продукти, нищать посіви на полях. Хай розносять чуму й інші хвороби. Шкода людей, але що вдієш? Яка шана, така й дяка. Мине рік, не більше, й побачите, що буде... Советська влада відкличе свій розбійний указ, а натомість видасть інший — про охорону нашого життя, ще й підсилить його гаслом: **КОТА І ПСА В КОЖНУ ТРУДЯЩУ ХАТУ!** Чи не так я міркую, товариші?

Замість оплесків, пси і коти схвально застугоніли по цементовій підлозі хвостами. Пупсикові влаштували овацію й розійшлись по своїх закапелках.

Останньо маємо відомості, що в Советському Союзі, справді, розвелась небувала кількість гризунів. Пси й коти пішли в запілля, уникають показуватись на вулицях, чекають...

Чекаємо й ми, коли врешті порозумнішає советський уряд.

Іван Евентуальний

Н Е Щ А С Т Я

Сталося одного разу нещастя. Особовий поїзд наїхав на товарний. Машиніст не мав в цьому ніякої вини, і тільки завдяки його холоднокривності не було смертельних випадків. Загем машиніст був легко потурбований і його перевезли в шпиталь.

Одного дня відвідав його президент залізниць.

— Як почуваетесь? — запитав.

— Дякую, краще, краще.

— А ви вже довго служите при залізниці?

— А буде вже десять років.

І пан президент хоче показатися доброю людиною. Розпитує про се й те.

— Одружений?

— Так, з Меланією, з дому Мельник.

— Гм. А тепер розповідajte мені, як прийшло до того нещастя.

— Та якби то вам сказати, пане президенте. Меланія вродила дитину, ну і я мусів женитися.

Федеральна Кредитова Кооператива

«САМОПОМІЧ»

при 2351 Вест Чикаго Евеню, Чикаго, Ілл. 60622
Телефон 48—9—0520

ПРИЙМАЄ ВКЛАДИ,
ОБЕЗПЕЧУЮЧИ ІХ НЕЗАЛЕЖНО ВІД ВИСОТИ ІХ СУМ та платить за них двічі на рік дивіденду 4,5%

ВИДАЄ ПОЗИКИ УСІХ РОДІВ найвигідніші своїми умовами, а зокрема:
а) **МОРГЕДЖОВІ** (гіпотечні) **НА ДЕСЯТЬ РОКІВ**
б) **БЕЗКОНКУРЕНЦІЙНО - НАЙДЕШЕВШІ**; на купно авт;
в) **ДЕРЖАВНІ СТУДЕНТСЬКІ**, відсотки за які платить держава, а сплачувати їх треба аж після закінчення студій.

ТІЛЬКИ В «САМОПОМОЧІ» ПОЗИКИ ЗАБЕЗПЕЧЕНО коштом Кооперативи на випадок непрацездатности або смерти позичальника.

УРЯДОВІ ГОДИНИ: В понеділок закрито,
у вівторок — від 9. до 2 і вечером від 6.30 до 8.30;
в середу й четвер — від 9 до 2-ої;
в п'ятницю — від 12 до 8-ої веч.;
в суботу — від 9-ої до 12-ої години.

ХЕМИЧНА ПРАЛЬНЯ

А. і С. ВОЛОВИНА

виконує першорядно і скоро прання і прасування білизни.

● **ЦІНА НИЗЬКА**
AVENIDA GAONA 4511

ДОСТАВА ДО ДОМУ ●
BUENOS AIRES

ELECTRO - MONT S.R.L.

Capital \$ 10.000.000.—

MONTAJES E INSTALACIONES INDUSTRIALES

Oficinas:
Av. Belgrano 225, 6º Piso
T. E. 30—4641 y 4797
BUENOS AIRES

Talleres:
Av. 12 de Octubre 443
QUILMES

Av. Calchaqui y Boedo
BERNAL

ІЗ ЗАХАЛЯВНОЇ

ЛІТЕРАТУРИ В УКРАЇНІ

Серед багатьох творів, які курсують нелегально в Україні, чимало є гуморесок і політичної сатири. Передруковуємо гуморески, які появились у книжці "Лихо з розуму". Правочис оригіналу задержано. Ред.

Хома Черешня

КЛАСИКАМ БУЛО ЛЕГШЕ

Що не кажіть, а важкий у гумористів хліб.

Нашим попередникам, класикам, було легше.

Візьміть ви Гоголя: тільки приїхав до губернського міста, а тут тобі як на долоні: городничий, поштмейстер, Хлестаков, купці. І все як є — типи, і всі персонажі. Бери їх та списуй — от тобі й гумор.

Або візьміть Чехова: куди не поїхав — скрізь обивателі, хамелеони, унтер-пришибеєви. Загостри тільки гарненько перо чи там олівець і катуй гуморску за гуморескою.

Або взяти Ільфа і Петрова. Їм нема що дивуватися. Вони захопили ще на своєму віку негативного типа. Добрячого, негативного типа: спекулянта, куркуля, непмана...

А тепер що? Нам, сучасним гумористам, нічого не лишилося.

Дайте мені зараз таких типів, як у класиків, так я вам хіба такі гуморески писатиму? Та я вам таких понаписую — від першого до останнього рядка сміятиметься.

А що поробиш, як нема негативного типа? Де його шукати? І як про нього писати?

Справді-бо як про нього писатимеш, як він примі-

ром професор або доктор наук, або й член-кореспондент. Словом, людина заслужена. То й сам він про себе каже:

Я людина сучасна. Розумію молодь. Сам був молодий. Люблю молодь. Молоді треба скрізь дорогу давати. Молодь — це наша зміна...

Що ви тут скажете? Правильно людина говорить.

— Ми як були студентами, ми не відставали від віку. Ми реакційних професорів виганяли з аудиторій, ми і на маніфестації ходили, і на мітинги... Отож молодь ми шукаємо. Самі були молоді. Я наприклад широко залучаю до наукової роботи своїх студентів. Допомагаю їм знайти себе в науці. Розробляємо разом теми й працюємо. І вже не одну й роботу разом написали.

— А як ти підписуєш ці роботи?

— Підписую? Та й як же я підписую? Розуміється своїм прізвищем підписую. Це ж під моїм керівництвом роботу зроблено. Та я вам скажу: студентів якось і не личить ставити своє прізвище поруч із професором. Воно якось ніби не солідно. Та я й не пригадую собі такого в минулому. Як ми були студентами, ми собі такого не дозволяли. Ні, ні це я точно пам'ятаю. Такого не було.

Ну, хіба ж про такого напишеш гумореску? І як її писатимеш? Іди знай: тип він чи не тип? Персонаж чи не персонаж? Негативний чи не негативний?

Отже і сушу голову.

Або приміром працює людина у видавництві. Робота у неї культурна, цікава робота. Та й сама людина культурна, освічена. Все, як має бути.

— Ми виховуємо молоде покоління, прищеплюємо нову мораль та етику. Розвиваємо в людях почуття естетики.

Одним словом — правильна людина.

— Бачите оцю книжку? Це наше видавництво видало. Подивіться, яке видання! Першу премію одержало на виставці!

— А яким тиражем ви її видали?

— Тиражем? Гм... Поки що 1000 примірників.

— Такий тираж на цілу республіку? Так це ж крапля в море!

— Та ми той... думаємо... гадаємо... вживаємо заходів...

І що ти про таку людину писатимеш, коли вона вживає заходів? Нічого не напишеш.

Або, приміром, працює людина в торгівлі. Все у неї на місці: руки, голова є, освіта є, покликання до торгової роботи є, одним словом все є, що потрібно до культурної торгівлі. Тільки ж вона, та людина, не задоволена:

Нема порядку в торгівлі. Усе тобі ревізії, усе тобі контроль, усе тобі перевірки. Не знаєш, на яку і ступити. І що його контролювати в торгівлі? В торгівлі не контроль потрібен, а голова. Це вам не на заводі молотком бити чи в колгоспі корів доїти. Тут треба голову. А ревізіями і перевітками нічого не зробіть.

І що ти про нього напишеш? Як ти про нього напишеш?

Ні, що не кажіть, а таки класикам було легше. Значно легше.

Михайло Перекоп

ДО ПРИКЛАДУ, ТА НЕ ДО ЛАДУ

— Ходімте зі мною, діду, на вечір до клубу.

— Чого б я туди пішов? Танцювати я нездужаю.

Хай танцюють молодші.

— Не танцювати. Там сьогодні виступатиме поет.

— Хто?

— Поет.

— Що то воно таке?

— То такий чоловік, діду, що вірші складає. Так, як Тарас Шевченко складав.

— Так, як Тарас Шевченко, кажеш?

— Еге ж.

— Чоловіка, щоб складав такі вірші, як Тарас Шевченко, тепер на світі нема.

— Та ні, діду. Не такі самі вірші, як у Тараса Шевченка, він складає, але підбирає так само слова до ладу і до прикладу. Він, діду, з самого Києва до нас приїхав.

— З самого Києва, кажеш?

— З Києва.

— То, може, він якась важна птиця?

— А як же? То знаменитий поет. Там об'ява написана такими друкованими літерами, як книжки друкують. Кому-небудь такої об'яви не друкували б.

— Так, може, сину, ми б йому написали заяву, прохання таке?

— Про що?

— А щоб нам віддали город, що одрізали позаторік.

— Не знаю, чи він таку заяву прийме, бо ж він не начальник, а поет.

— А як він у Києві живе, то може він і начальник. Що йому? Гукне на нашого голову, той злякається і віддасть город. Бери, сину, листок бумаги і чорнило та пиши.

— Але, діду, я ту заяву подавати не буду. Як хочете, то подавайте самі.

— Добре, я сам подам. Пиши. Пиши так. Був у нас город, що перейшов мені разом з хатою від мого батька, а моєму батькові від мого діда...

— А дідові від прадіда?

— І то правда. Пиши, що той город ми обробляли і годував він нас, аж поки не приїхав у наше село оцей теперішній голова. Як його. Ти знаєш. Не вимовлю його прізвища.

— Добре, я вже написав.

— Пиши, що цей теперішній голова відрізав у нас город, а дав нам шмат землі коло гнилища, де нічого не росте. Я нездужаю туди ходити, бо старий, а ти малий, а мати твоя не має часу для городу за роботою в колгоспі...

— То, може, написати, що й батько мій помер?

— Пиши й про батька. Може хоч цим розжалоби-

мо... Напиши й про те, що голова колгоспу, одрізавши нам город попри саму хату, посіяв там конюшину, і як тільки наша гуска чи курка зайде в ту конюшину, відразу дає штраф. Нашим курям і гусям нема де дітись, хоч у хату бери.

— Та цього вже, може, не треба?

— Чого не треба?

— "Хоч у хату бери".

— Ну то напиши "хоч прив'язуй за ноги". Пиши, що ми просимо, щоб віддали нам город.

... В клубі було вже людно, але передні лавки порожніли. Там дід з онуком і сіли.

На сцені за столом, критим червоною матерією, сиділо все колгоспне правління, а збоку, коло трибуни, незнайомий.

— Ото він? — спитав дід в онука.

— Мабуть, він.

Голова колгоспу встав і заговорив:

— Товариші колгоспники! До нас приїхав знаменитий поет. Честь йому і слава!

Голова почав плескати долонями, а за ним почали плескати всі присутні. І дід, дивлячись на інших, два рази вдарив долонею об долоню.

— Товариші колгоспники! Наш славний поет приїхав до нас із самого Києва. Не злякався він ні морозу, ні бездоріжжя, приїхав на творчу зустріч з трудівниками села. Так послухаємо ж нашого дорогого гостя з великою увагою і повагою.

Ще раз усі заплескали в долоні, і незнайомий підійшов до трибуни. Він розклав перед собою купу паперів і сказав:

— Дорогі друзі! Я прочитаю вам свої вірші на колгоспні теми. Перший вірш називається "Сіє трактор овес".

Сіє трактор овес,

Торохтить він увесь.

Дир-дир-дир, дир-дир-дир,

Дир-дир-дир, дир-дир-дир.

Як не крикне бригадир:

“Уперед, трактори,
Уперед, богатирі,
Бо ж усі ми за мир?”
Дир-дир-дир, дир-дир-дир.
Сіє трактор овес,
Торохтить він увесь,
Тільки вітер, тільки вітер,
Тільки вітер з-під колес...

— Ти, куди, Юхиме? — щодуху гукнув голова колгоспу.

— Та я, — почулося з задніх рядів, — забув з радіатора воду випустити, замерзне за ніч. Добре, що чоловік нагадав.

— Іди, випускай воду і зразу вертайся назад. Попереджую всіх, що хто самовільно покине збори, того оштрафуємо на 10 трудовнів, а може й більше. Подивимось, хто то буде. Продовжуйте, товаришу.

— Другий вірш називається “Слава трудівниці”.

Цівкою стрімкою
Цвіркнула в діяницю.
Полилось рікою
Молоко в столицю.
Полилось в столицю
Молоко і масло.
Слава трудівниці
Не помре, не згасне.
Не помре, не згасне
Слава трудівниці,
Бо не тільки масло
Повезли в столицю.
Повезли в столицю
Свині і овечки,
Білі паляниці,
Ще й рум'яну гречку...

— Куди, ви, тітко, Калино?

— В мене корова не доена і хата не топлена.

— Запиши її, Миколо.

— Та пишть — бодай вас писало вздовж і вперек! — і тітка Калина грюкнула дверима.

— Можна питання задати? — піднялася рука з середніх рядів.

— Яке питання? — насторожився голова.

— Чи дасте цього року на трудовні якісь гроші? Чи будемо робити за бугая, так, як торік?

— У нас сьогодні на повісті денній стоїть читання поетичних віршів, а ви сюди з своїми грішми та трудовними лізете...

— А як же! Гроші не даєш на трудовні, а вірші — слухай! — почувся різкий жіночий голос ззаду.

— Хіба їм поетичні вірші читати? — звернувся голова до поета, щоб усі чули. — Хай слухають, як свині верещать на фермі! Закриваємо творчу зустріч!

Всі кинулися до дверей, а дід, як молодий, підбіг до поета і подав йому заяву.

— Що це таке? — спитав поет.

— Це заява, таке прохання, щоб нам віддали той город, що у нас відрізали позаторік...

— Так я не вповноважений такі справи розглядати. Це справа керівників села, депутатів сільської ради, а я поет...

— Що ви хочете, діду? — втрутився голова.

— Ми просимо, щоб віддали наш город, той, що одрізали у нас позаторік.

— Ви, діду, хоч трохи уявляєте собі, що таке поет? Це людина високої думки, а ви лізете до нього з своїм городом!

— А хто ж нам віддасть наш город?

— Тепер нема “наш” — “ваш”. Тепер усе колгоспне. Одрізали — значить треба було одрізати.

— Візьміть, товаришу, вашу заяву. Я вам нічим допомогти не можу, — сказав поет.

— Бачиш, сину, — казав дід до онука, йдучи до дому, — ти казав, що він такий, як Тарас Шевченко. Де йому до Тараса Шевченка!

— Я не казав, що він такий, як Тарас Шевченко. Я тільки казав, що він уміє підбирати слова до ладу й до прикладу так, як Тарас Шевченко.

— Та ні, синку, може й до прикладу, та не до ладу.

ВОНИ НЕ МОЖУТЬ БІЛЬШЕ ТЕРПІТИ

— Не можу більше терпіти. Що буде далі? До чого ми так дійдемо? Є в мене сусіда. Вікно проти вікна. Як тільки наступає вечір, він сідає і пише. Що ж ти пишеш? Чого ти не підеш у кіно або на танці, а сидиш і пишеш? Якому дурневі не ясно, що тут діло не чисте? Може, він шпигунські дані записує!

— Заявляв?

— Заявляв.

— І що ж?

— Хіба у нас тепер органи? Нема у них, бачте, підстав для трусу. Це скидається на наклеп, кажуть. Хіба це органи? Ото органи були! Варта було тільки шепнути — і вони б йому виписали дані до самої потилиці.

— А у нас на роботі що робиться! Храпка прийняли в партію. Уявляєш собі, хто вже пролазить у партію? Десять років відбував за розкрадання суспільної власності — стриг колоски на колгоспному полі у тридцять третьому році, а тепер його в партію приймають. Де вже я не писав — хоч би тобі що.

— Що діється на світі, зрозуміти не можу: кришталеву чисту людину, яка не бачила живого німця, приїхала до нас з самої Рязані, скорочують за штатом, а тих, що були в окупації під німцями, залишають.

— Ні, я не можу більше терпіти.

— Що буде далі?

— До чого ми так дійдемо?

З ДОТЕПІВ ПРО СЕЛЕПКА ЛАВОЧКУ

Селепко Лавочка всів в автобус і поглянув на свій годинник. Була якраз 9.30. Коли переїхав кілька бльоків, побачив на годинникарській крамниці годинник, і той показував 9.15.

Селепко крутнув головою і сказав сам про себе:

— Виходить, що я взяв автобус, що йде в протилежному напрямі!

— Твої закиди про те, що я тебе зраджую,
позбавлені всяких реальних підстав!

ОДА НА ЧЕСТЬ ВАРЕНИКІВ

Идуть віки в минуле за віками,
Все вкриває старости луска,
Та в а р е н и к все живе між нами,
Переможно йде він по мисках.

Бо в варениках сидить магічна сила:
Хоч ти з'їв всього їх, може, з п'ять,
А вже чуєш — виростають крила,
Чись серце хочеш пригортать.

Ось вареник соняшний підносиш,
У сметані, з маслом на кінцях,
А з дівчат уже очей не зводиш,
З їхніх уст, із ніжного лиця.

А як ще вареник розсмакуєш,
Серце просто обертом іде...
Ніби гарну дівчину цілуєш,
Пі личко гарне, молоде.

Тому хлопці всі такі охочі
Споживать вареники смачні,
Бо ліпили ж пальчики дівочі,
Пильнували очі чарівні.

І тому скажу я без вагання
(Кожен бачить доказів сліди)
У варенику є вітамін кохання,
Тому хай живе він назавжди!

Идуть віки в минуле за віками,
Все вкриває старости луска...
Та вареник житиме між нами,
Переможно йтиме по мисках!

Остап Зірчастий
(“Новий Обрій”).

АВТО ДЛЯ ЛІДИ

Продати чи купити авто — не трапляється щодня.
Купити авто — справа небуденна. Це знав Федь. Він продавав авта, коли були ті, що хотіли, або могли купити.

В тих часах він уже довший час не продав ні одного воза. Аж раз крізь скляну шибу він побачив красуню-дівчину, що з захопленням гляділа на виставлені авта. Особливо уважно приглядалася до спортивного воза. Ця мала має смак! Федь мав його теж і тому приглядався дівчині з таким самим захопленням, як вона приглядалась виставленому возові.

Нараз він підорвався і вийшов перед крамницю. Це не мало сенсу, але хто знає — думав він. Гріш ходить дивними шляхами і не кожного можна розпізнати на перший погляд, чи він є мільйонером. Теж і дівчини. Може виграла на лъотерії...

Федь підійшов обережно:

— Вибачте, пані, — сказав. — Ви цікавитесь цим автом?

Дівчина здригнулася.

— Я? О, я так... ні...

— Може захочете вступити й ближче приглянутися?

Трохи збентежена, але певним кроком, увійшла дівчина у крамницю, виложену мармуром, хромом і склом.

— Якщо я не помиляюся, — говорив Федь, — ви вже рішилися на тип воза.

— Я... я... — не знала що сказати дівчина.

“Що з того вийде?” — думав Федь. — Мала, певно, є стенотипісткою з 240 доларів платні. Але якщо нічого не вийде з продажі, то може...

Нагло дівчина оживилася. Вона енергійно зажадала різних інформацій. Федь з ентузіазмом пояснював технічні прикмети воза, бо якщо нічого не вийде, то може...

Врешті дівчина забажала зробити пробну їзду. Умовилися на завтра.

КОТЯЧА ІСТОРІЯ

Коли дівчина вийшла, появився шеф, який досі сидів у глибині крамниці.

— Пощо трудитися? — сказав до Федя. — Вона не належить до тих, що купують такі дорогі авта. Це видно зразу. Шкода бензини на пробну їзду.

Федь однак був іншої думки. Якщо нічого з того не вийде, то може...

Перша пробна їзда закінчилася в експресі, друга в ресторані, третя на самотньому місці серед природи в лісі.

— Ні, ні, я вже мушу йти.

— Ще чверть години!

Вона звалася Ліда. І була дійсно красуня. Після п'ятої пробної їзди заручилися. Після шостої — визначили дату шлюбу.

Але тоді Федя покликав шеф:

— Я думаю, що найвищий час, щоб ця пані рішилася.

— Вона вже рішилася.

— Як?

— Я думаю... що це вже довго не потриває.

Шеф зморщив чоло:

— Хочу вірити!

**

— Лідочко! Я мушу тебе щось спитати.

— Що?

— В справі авта...

— Ах, в справі авта. Це я полагоджу завтра.

Федь був у сему небі. Не тільки красуня, а ще й багата, і авто теж продав, провізія... Товариші з заздростей пожовкнули.

Наступного дня шеф покликав Федя до себе.

— Ось, — сказав подаючи папір, — це для вас.

Федь тримав у руці розрахунок за авто Лідки.

— Вам щось неясно? — запитав шеф.

Федь здивовано поглянув на свого зверхника.

— Ваша клієнтка була тут, — говорив далі шеф. —

Підписала акт купна авта і сказала: рахунок передайте, прошу, моему майбутньому чоловікові!

— А псик!.. прокляте котище!.. Щоб тебе врешті чортяка вхопила, щоб ти пропав! — Такими нехристиянськими побажаннями вітає кожного дня kota наймичка Покотилів, а якщо Покотилова не бачить, ще й мітлюю потягне.

Другим непримиренним ворогом kota — господар дому, учитель Покотило. Він теж віддав би kota чортам на опіку, та ба! Жінка не дозволить. Скільки у них неприємностей, а всі вони через kota. Хоч би: принесе стара Варвара сніданок, заки Покотило прибереться, кіт визилав масло, вихлепав сметанку. Мудруня сита, а Покотило голоден іде в школу. А думаєте хоч жінка стане в його обороні? Ще й вилає. "Оце треба було поспішатись із сніданком?" Або інше: Мудруня кожного року наймає безплатне приміщення для своїх народжених котенят в черевіку Покотила, і черевик стає власністю котенят аж до їх повноліття. А хіба він хоч може висказати своє невдоволення з цього приводу?

Мудруня — улюблениця пані Покотилової, тож має всі привілеї в їхньому домі. Вона біленька, пухнаста, правдивої ангорської породи, для неї спеціально пошита оксамитова подушка, а коли вона спить, ніхто не сміє її доторкнутись.

Мала Мудруня і свої прогріхи. Але хто їх не має?.. Коли над Львовом неслися весняні хмаринки, а життя ставало якесь духмяно-солодке, тоді Мудруні бажалось кохання. Мудруня несподівано кудись зникала і ніхто не знав, хто був героєм її любовних пригод. Аж як липневе сонце припікало, тоді з'являлася Мудруня, маючи в зубах не біленьку ангорку, а сліпе, найгіршої породи руде котище. Не думайте, що вона соромилась свого вчинку. Вона, як належить матері, гордо приносила до

кімнати ще декілька сліпих рудаків, і клала їх в черевик Покотила. А якби хто хотів їх доторкнутись, загризла б його зубами.

Вчинок Мудруні дещо розхолоджував афект Покотилової. Вона веліла рудих котенят потопити, або роздала їх сусідам, прощаючи їй гріх молодости.

Так була б вона безжурно прожила свій вік, якби не провина, хоч вона не розуміла цієї провини.

Одного осіннього дня сидів Покотило за письмовим столом і справляв учням задачі. Він совісно стежив за кожним недоліком і давав відповідні оцінки. Біля нього на фотелі дримала Мудруня, коли нараз якась капосна муха задзеньчала над лисиною учителя. Безперервне дзеньчання мухи доводило Покотила до розпуки і він вперто її відганяв. Щоб перехитрити муху, тримав над лисиною п'ястук, чекаючи відповідного моменту. Але муха була спритнішою, і висмикувалась йому з-під пальців. Накінець муха знайшла собі іншу жертву — Мудруню.

Спочатку Мудруня не звертала уваги на мандри мухи по її пухнастій шерсті, але коли муха добиралася до її очей та вух, тоді вже обірвався її терпець.

Вона звинно скочила за мухою, яка полетіла до Покотила. Помста Мудруні закінчилася її перемогою, бо оце в зубах тримала вже мертву муху, але рівночасно чорнило потекло довгою стрічкою по зошиті учня.

— Прокляте котище! Врешті я мушу тебе позбутись! — крикнув Покотило і з незаперечним доказом вини kota увійшов до кухні. Він знав, що тільки Варвара його зрозуміє і в ній знайде вірну союзницю.

В кухні заповзав грізний засуд на kota. Варвара погодилася пізнім вечором вкласти kota до мішка і за містом передати якомусь стрічному селянинові. Плян був добре обдуманий і, здавалось, не буде жодних перешкод. Очевидно, це мало статися в секреті від його жінки, а учитель Покотило дав ще Варварі два золоті, якби треба заплатити за kota.

Як тільки з'ясували перші ліхтарні на вулицях мі-

ста, Варвара з котом подалася в напрямку найближчого села.

Однак це був час, коли українцями з великою пильністю опікувалися тайні агенти, поліцейсти та інші тієї ж категорії люди. Під опікою агента був також учитель Покотило. Ці папки наче б то з зошитами давно звернули увагу агента. Хто знає, що у них він несе до школи. Тому, побачивши Варвару з таємним мішком на плечу коли вона виходила з дому, службовий обов'язок наказував йому слідкувати за нею.

За містом Варвара якраз побачила чоловіка, що їхав фірою, і почала з ним договорюватись.

— Маю kota... візьміть його собі, — почала.

— Навіщо мені kota?

— Щоб мишей ловив.

— От проти ночі чи не нападуть з бабою та котом, — промимрив чоловік.

— Чоловіче, не бійтесь. В мішку у мене кіт... заберіть собі його... ще дам за нього два золоті, — просить Варвара.

— Коли даєте гроші, візьму kota. В stodолі розвелось стільки мишей, може виловить їх.

— Виловить вам усі миші. Оце на мишах так розтовстів, що тільки на ньому сало.

— Котові не буде у нас кривди. Вранці жінка надойть корови, дасть молска, а увечорі випустимо на двір, нехай ловить мишей.

— Не давайте котів молока! Розледачіє, не заохочуйте ловити мишей.

Не встигла Варвара виїняти kota з мішка, коли нараз перед ними з'явився агент.

— Що маєш в мішку? — запитав грізно.

— Kota.

— Знаю тих "котів"! В мішку маєш зброю... передаєш підпільникам! Повстання готуєте проти Польщі. Арештуйте вас!

— Кажу вам, пане "тайний", чи як вас там звати, в мішку маю kota.

— Пане слідчий, оце їду я фірою, коли підійшла

до мене ця жінка і просила взяти kota.

— Навіщо цьому чоловікові kota? — питає агент Варвару.

Варвара відтялася.

— А я вас, пане "тайний", питаю, навіщо вас в місти? Ви на те, щоб арештувати українців, а кіт, щоб ловив мишей.

— Багато не говорити, а відчинити мішок! — приказав агент.

Варвара виконала приказ. Зеленим фосфором блищать очі Мудруні. З усієї сили хоче вирватися на волю. Тепер Мудруня це не та пестійка, а грізна пантера. Хижацький інстинкт самооборони пращурів віджив в цій хвилині. Як би могла, заїла б Варвару, вп'ялилась би в горло своїх ворогів. Але сильні руки Варвари не дають змоги виконати жорстокої помсти. Варвара не дозволяє котіві вернутись додому.

— К-і-т... — розчарований каже агент і зникає в нічній п'ятні.

**

Звільнена від підозри Мудруня врешті дісталася до дому нових господарів. Описувати там її життя, забрали б багато місця. Тому нехай уява читача сама доповнить її злиденне життя, далеке від міських розкошей.

Я тільки зупинюся над тим, що діялось в домі Покотилів після таємничого зникнення кітки. Ще цього вечора до пізньої ночі чулося на подвір'ї жалісне накликування пані Покотилової, а справжні злочинці добре приховували свою зловтіху.

— М-і-ц-ь!.. м-і-ц-ь... Де ж ти, мій котику, подівся?.. М-і-ц-ь... м-і-ц-ь... А може хто тебе вкрав і над тобою знущається?.. М-і-ц-ь... А може тобі було у нас недобре і ти від нас втекла?.. М-і-ц-ь...

Але даремні були накликування. У відповідь тільки тиша, осіння тиша. А серед ночі знову: М-і-ц-ь... м-і-ц-ь...

В розпачі минуло кілька місяців. Кітка не верталась. Прийшла вже гостра зима з заметіллям, морозами, кітки не було. Пані Покотилова призабула Мудру-

ESTABLECIMIENTO T E J O

■ ■ ■ ■
METALURGIA INDUSTRIAL
■ ■ ■ ■

Chubut 701

BERNAL

ВЛАСНИК: Т. ХОМИШИН

● ВИРІБНЯ ПЕРШОРЯДНИХ МЕБЛІВ ●

ОСИП ШАВАРНЯК і СКА

в и к о н у е
згідно замовлення:

● ХАТНЄ УСТАТКУВАННЯ ●
● ІНСТАЛЯЦІЇ ДЛЯ БЮР І КРАМНИЦЬ ●
● ДЕКОРАЦІЇ В ДЕРЕВІ ●

■ ВСІ ПРАЦІ ВИКОНУЄТЬСЯ З МАТЕРІАЛУ
АРГЕНТИНСЬКОГО АБО ЗАКОРДОННОГО!

Humberto Rivero 1082

VILLA BALLESTER

al lado del Liceo Militar.

BASILIO KOSIUK y Cia S.R.L.

● **HORMIGON ARMADO** ●

O B R A S :

CIVILES E INDUSTRIALES

ARIAS 3342, BUENOS AIRES

T. E. : 701—6337

701—3298

ню, погодилась з думкою, що кота не побачить.

Аж в пізній зимовий вечір щось у двері задряпало, і протяжно, сумно м'явкнуло. Пані Покотилова побігла до дверей. А може причулося?..

Тиша.

І знову м'явкнуло ще більше мінорно, ледь чутно.

"Була б це Мудруня?.. Це не м'явкіт Мудруні. Вона м'явкала весело, а це повне відчаю котяче м'явкання".

Ще раз повторилося серце розриваюче м'явчання, і шкрябання лапкою прибуду.

Пані відчинила двері. У дверях стояв кіт — не кіт, а радше шкура і кости. Замість лискучої сніжно-білої шерsti кілька волосинок заліплених брудом трималися ще на шкірі. Мудруня була вся покрита струпами, вуха з'їдені котячими пархами. Такою побачила Покотилова свою Мудруню.

А Мудруня стояла у дверях і покірно, останнім бажанням жити — просила хоч дрібку хліба і молока.

Ох, якби ця кітка знала людську мову, вона б не одне розказала. Розказала б про жахливе, нелюдське схоплення її невідомо за яку провину, і про знущання над нею безталанною, чужими, їй ворожими людьми в селі, які тільки у свято давали їй мисочку збираного молока. Розказала б і про ці морозні ночі у stodолі, і про лови на миші, які їй часто з-під пазурів висмикувалися.

Якби вона знала людську мову... Сказала б і те, як вона, доведена до розпачу, вибрала волю, та навмання, проваджена котячим інстинктом самозбереження бродила снігом вкритими полями і лісами, аж врешті дійшла до дому. Як би вона знала людську мову...

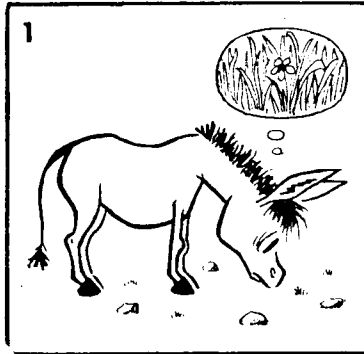
НА ВЕЧІРЦІ

— Будь ласка, пане Тичка, — сказала прегарна господиня дому, пані Маруся, — попровадьте мене до столу.

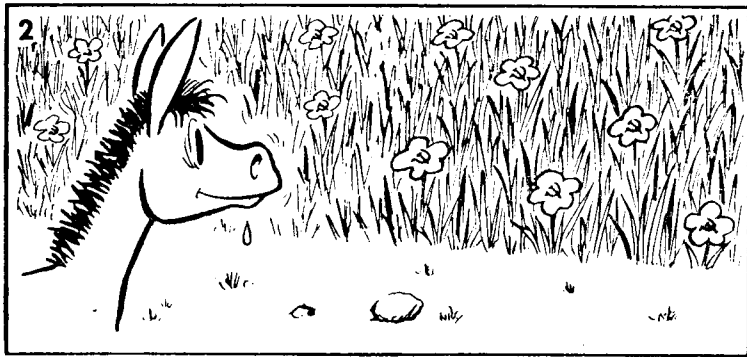
— Ох, ласкава пані, чому маю завдячувати таку честь?

— Пане Тичка, ви — самотній чоловік в цілому товаристві, через якого мій чоловік не є заздрісний.

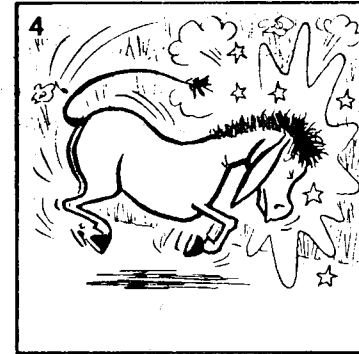
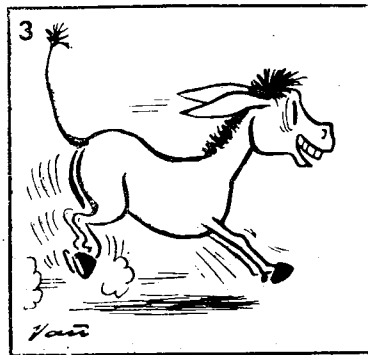
«ПОТЬОМКІНЬСКА ТРАВА» ...

Жив-був в одного господаря осел, а що господар не мав запашної сіножати, тож осел скубав травичку на бідненькому пасовиську й мріяв, якби то піти десь у далекі краї, де пасовиська з буйною травою

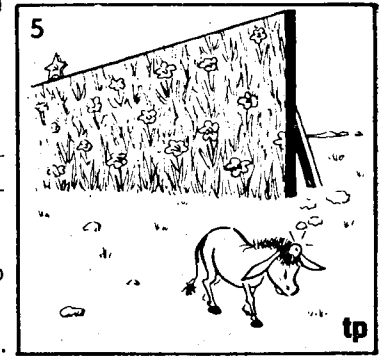
Якось осел, підвівши очі, побачив те, про що мріяв: багату сіножатю, повну запашних чудових квітів. О, здійснюється його задушевна мрія! Не роздумуючи довго, почвалав він

з радісною усмішкою в напрямку своєї мрії. Біг він так біг, аж нараз ударив головою в «траву». Бідний осел уперше узнав, що на світі існують не тільки «по

тьомкінські села», але існує також і «потьомкінська трава».

Наука з казки така, що «кращий горобець у жмені, ніж соловей на дереві».

ДЕНЬ МАТЕРІ

Шумно і з великим ентузіазмом святкують по всій території «необ'ятної» ССРСР «День Советської Мамаші».

Треба пам'ятати, що мати завжди користалась у москалів спеціальною увагою. Вони її згадують при всяких нагодах, чи веселих, чи сумних, а то просто так собі — для «красного словця».

Цей культ матері особливо виріс до небувалих розмірів за часів большевизму.

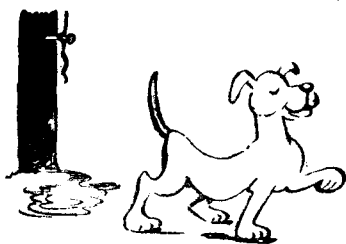
Але в «День Мамаші» советська молодь, а зокрема комсомольці, присвячують спеціальну увагу мамам — своїм і чужим, яких згадують з подвійним підйомом і енергією, спеціально виробленими для цієї нагоди виразами, які по-московському зуться «матерніе слова».

«Ц.»

СОБАКИ

В Україні появилася нелегально збірка віршів п. н. «Крик з могили», з якої беремо цю сатиру на сучасні відносини в підсоветській Україні. (Ред.)

Собаки в місті мають пашпорти.
Собак на дачах бачу поза містом.
У цих собак збудовані роти
сучасно і за формою й за змістом.
Вони навчені гавкати по-хатньому.
Війна з вовками — то не їхня тема,
Канарці усміхаються по-братньому
у спів її вслухаючись дотемна.
Собаки в місті з почеснями мруть:
прадавня слава в їхньому роду є.
Собак вночі до тюрем не беруть,
як тих беруть, хто їх щодня годує.
А наша слава впала на Порогах.
Пішладохна від нас десятою дорогою.
Сидять собаки у блискучих «волгах»,
а мої друзі десь сидять за Волгою...
Хай буде ж славен український лоб,
який з-під чобота ми так чудово бачимо!
Стоїть безпашпортний за хлібом хлібороб,
стоїть і заздрить він життю собачому.

П. Спека

ЯК КУПИТИ ДВІ ПРАСКИ ?

— Я ж оце йду на базар, а ти Панасе, коли захочеш, попросуєш собі штани та й ще може щось — все ж буде мені полегкість, — сказала господиня своєму господареві та й пішла базарювати.

Панас спершу закурив, ліг на канапу, взявши свій рідний часопис, а переглянувши, звернувся до англійського, в якому найбільше цікавив його стан погоди на цей день.

— Отак, як бачиш... і на сьогодні обіцяється дощ... Нема коли бідному пенсіонерові глянути при соняшному світлі на блакитне небо, — мабуть візьмусь до праці. Влучив праску, нарихтував прасувальний стіл, розклав, як належить штани, потім взяв праску і притулив до лица звогчений слиною палець, воно зашкварчало і... до діла.

Прасував чи ні, чує Панас, що ніби шмалятина смердить, — обдивившись навколо себе і нічого не помітивши, продовжував далі свою працю. Але сморід гуми примусив глянути на шнур. Гульк, аж він уже горить. Панас негайно на кухню і ухопивши баняк з водою, пужнув воду на шнур. Шнур засичав, а вода зробила на килимі калюжу. "Оце тобі й маєш — нова біда... що ж жінка тепер скаже, коли повернеться з базару. Дійсно — спалив шнур та ще й килим намочив", — докоряв сам собі господар і пішов до комірчини та налив собі з пляшки пару келишків гострого напою. Полегшало... і одразу потягло на канапу. Закуривши цигарочку спостерігав, як стікала по склі дощова водиця. "Дощ не дощ, але біда бідою". Піду, мабуть, до Пилипа, він трохи тямить в електриці і ми разом приведемо все до ладу та й і жінка нічого про це не знатиме.

І не довго думаючи надів дощовик, взяв парасольку для капелюха і в дорогу. Пилип зрадив такій нагоді, бо знав, що без чарочки не обійдеться. По дорозі зай-

шли до крамниці, купили новий шнур, сюди-туди, учепили його до праски. "В першу чергу, — каже Панас, — я хочу висушити килим, щоб жінка часом не довідалась" — і втопив туди праску. Праска засичала, знявся клубень пару і замовкла... "Нове діло є, — стурбовано заявив Панас, коли праска почала холонути, — перегоріла праска... Скільки років служило це бісове прасувало і ось тобі на... з такої дурної нагоди відмовилось, — і пішов негайно до комірчини, а повернувшись з пляшкою та двома келишками, випили додна з Пилипом.

— Що ж далі? — каже Панас... — певно доведеться нести її тепер до фахівця...

— А певно що так, — ствердив Пилип.

-- Якщо так, то негайно... доки жінка на базарі, то все і полагодиться.

Наскоро поздягалися, Пилип пішов у своє діло, а Панас у своє. За ремонт майстер, не довго гаючись, узяв 18 шилінгів.

Панас прибіг до хати і радо взявся за працю. Але та радість не була тривалою. Праска мовчки припинила свою діяльність і скільки Панас біля неї не ворожив -- жодного успіху. Тут ще й від заслони хмар утворилася в хаті темрява і Панас надавив на влучник, але світла жарівка не дала. "Нова біда... мабуть перегоріла перетинка" і зразу ж туди — так і є. Замінивши перетинку, світло повернулось, але праска не послухала. Дуже це пригнобило Панаса. Підбадьорившись де-кількома келишками гострого напою з нової пляшки, побіг знову до майстра. Фахівець знову взяв 18 шилінгів і Панас побіг підтюпцем до хати. Влучивши праску, для зрівноваження настрою підійшов знову до пляшечки.

Читач може подумати, що автор цієї події навмисне тримає Панаса біля пляшечки, так ніби для гумору. Зовсім ні! Багато людей в скрутних хвиликах підходять на розраду до пляшечки з гострим напоєм, а чому ж же і не підійти й Панасові, тим більше, що він дуже був перечулений і гостро реагував на ті хиби, які він чинив волею, чи неволею. А він же мав і дружину, і хотів жи-

ти з нею дуже лагідно, тому й не хотів її бентежити своїми не дозволеними вчинками, яких, як на зло в цей день трапилось аж забагато. Тут потрібне співчуття, а не жарти. Але на тому ще не кінець.

Не відомо, як те трапилось, бо сам Панас того не пам'ять, чи зачепився за рубець штанів, чи просто рука затрусилась, що праска вирвалася з рук і упала на таке тверде місце, що розлетілась на складові частини, а керамічний дашок — покривка, під якою спочивав нагрівач — розлетілася на дрібні черепочки. Лише заліззяка до прасування не розбилася. Підняв ту залізку Панас і відчув, як піт стікаючи з лоба почав заливати йому очі. "Тепер уже квит" — промовив і... голова звисла на долину. "Гірше як у жнива", — заговорив пригніченим голосом Панас, коли витяг із кишені хустину і витирав нею залите потом обличчя. "Мабуть ця праска мене замордує сьогодні... дійсно правда, що біда біду кличе... а все ж таки прасці потрібно дати лад, доки дружина не повернулась з базару..." І щоб злагіднити душевний стан, Панас звернувся знову до пляшечки з гострим напоєм.

На Панасове щастя, його дружина, як і майже кожна жінка, коли опиниться на базарі то є дуже заклопотана, бо треба ж купити все найкраще і найдешевше, а базар же величезний і всього аж забагато, а тут ще когось зустріне, то ж ніяк не можна розстатися не перекинувшись новинами. В такій метушні час не йде, а летить. Повернулась вона о 5-ій годині вечора — сім годин пролетіло птахом. Опинившись у хаті, кинулось їй у вічі розіп'яті на прасувальному столі штани, а поруч, на другому столі, дві порожні пляшки з двома келишками. Господаря не чути.

— Панасе! Де ти? — гукнула дружина. Але у відповідь пронеслась лише луна по хаті. — І що ж це він, бідна моя головонько, тут натворив: на мокрій плямі килима лежить боком баняк, штани не попрасовані і не видно й самої праски. "Певно щось трапилось -- подумала догадлига господиня, — але де ж він подався?"

В цей час відчинилася двері і несміливими крока-

ми зайшов у хату Панас з праскою під пахвою. Утворилася німа сцена. Дивилися одне на одного в пригніченій мовчанці. Нарешті не витримала подруга, дивлячись на захміліле обличчя свого подруга: "Ну де ж ти оце пропадав зі своєю праскою в такому вигляді та ще в таку погоду?"

— Був у майстра по ремонту...

— Що ж сталося з праскою, що ти аж до майстра потьопав?

— Що ж сталося — зіпсувалась... он що... та ще хоч би раз, а те аж тричі...

— П'ятнадцять років служило і ні разу не псувалось, а то одразу аж тричі!

— Так... аж тричі — і щоб не розтягати розмову надовго виголосив, що те "дурне тричі" коштує по 18 шилінгів кожне.

— Три рази вісімнадцять — 54 шилінги! Майже три фунти та випорожнення отих пляшок, що на столі... Можна було б за ті гроші купити дві модерних праски! — вирахувала дружина.

Стояв Панас як стовп укопаний у землю.

— Чого ж ти мовчиш? Промов хоч слово? Скажи мені хоч із якого розрахунку твій майстер узяв з тебе тричі по вісімнадцять шилінгів?...

— А дідько його знає...

З того часу дружина сама прасувала Панасові штани.

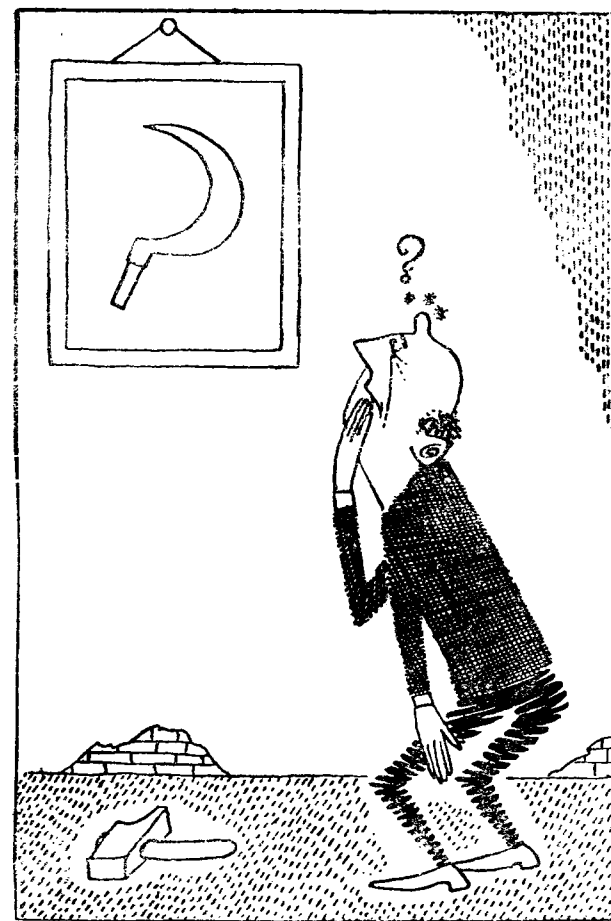
ДОБРА ПОРАДА

Це було в 1939-ому році, коли ЗУЗ окупувала «доблесная армія».

До міста йде дядько. Наздоганяє його автомашина, в якій сидить за кермою большевицький шофер. Зупинивши авто, він питає:

— Гей, хазяїн! А скажіть, будь ласка, як мені дістатись до міста?

— А ідьте-но, паночку, помалу за мною. Я туди якраз йду! — відповів дядько.

Самоосвіта прогресиста ...

ТРАГЕДІЯ МІСТЕРА ПУПА

Магістер Пуп повертався з роботи, радісний і веселий. На фабриці жіночих купальних костюмів йому сьогодні підвищили "пейду" на 10 центів. Отже, матиме він 1.95 на годину. Коли врахувати овертайми, то магістер Пуп діставатиме 87 дол. і 2 центи на тиждень. То як же не радіти тут магістру Пупу? Як же не сміятися. І йому здавалось, що всі з захопленням дивляться на нього, що сонце світить тільки йому.

— 8 тисяч, плюс і ще ті, які зароблю за рік, то вже дотягну до десятитисячки, — говорив сам до себе Пуп, не звертаючи уваги на прохожих, які з цікавістю і усмішками поглядали на нього.

— І навіщо мені банк? Най його шляк трафить! Ще збанкрутує, і тоді пропадуть гроші ні за цапову душу, — бурмотів далі собі під ніс щасливий магістер Пуп. — Навіщо мені банк, не вірю я їм, я сам собі — банк, дацо. Мої гроші в надійному місці. Я заховав їх так, що і сам дідько їх не знайде. Хіба ж кому в голову прийде — відсунути фрижедера і витягнути із стіни замасковану цеглину, за якою лежать мої гроші? Но, сер. Та найфаховіший гангстер — і той до того не додумається. Ні, гроші мої заховані добре.

Так щебетав радісний магістер Пуп, доходячи до будинку, де мешкав. Він ходив до роботи пішки. 38 бльоків — це ніщо для молодого магістра. . . Це просто спорт, яким можна зашпарувати зайвих 50 центів.

Раптом на віддалі п'яти бльоків від свого мешкання магістер Пуп почув тривожні сигнали і побачив, як з головної вулиці просто вилетіли декілька пожежних автомашин, які вили, дзвонили і гули, як літаки.

"Десь горить", — подумав Пуп, — "ну й що ж, це тут не новина, Якийсь вар'ят запалив, може цигаркою. Добре, що він, Пуп, не палить". Та раптом якась тривога опанувала магістра і мурашки забігали по тілі. Він побачив, як на його вулиці валив густий біло-чорний дим і метеликами злітали іскри. Він прискорив кро-

ки. Та це ж на його вулиці. І він уже, не чуючи себе, рвонувсь, як антилопа в напрямку свого будинку. На бігу він збивав дітей, які бавилися обручами, перекинув дитячий візок і звалив на землю огрядну бабусю, яка шамотіла йому услід польський прокляти. А коли подолав перешкоди і добіг до свого бльоку, то в його серце ударив беззвучний грім, а в счах запалали страшні блискавиці. Він гаточився і впав. А коли прийшов до себе то мокрими від сліз очима побачив, як тоскно догорав будинок під числом 1313 — будинок, в якому він мешкав. Дім був дерев'яний, тому пожежникам не вдалося його загасити і димуючі руїни шипіли, обризкані воєю, як розлючені гали.

— Рятуйте мої 8 тисяч! — заверещав магістер Пуп — там вони під каменем за фрижедером. Рятуй! . . . — Захлинався бідолаха і знову впав в непритомність.

Юхим Ковінька

— Це ви замовили з мене печеню?!

КОЛГОСПНА СПАРТАКІЯДА

Було це тоді, як я ще жив під гарячим сонцем "сталінської конституції", під таким гарячим, що не тільки влітку а й зимою доводилось ходити голим. Так ото, кажу, в нашому районі відбувалась колгоспна спартакіада. На спартакіаді виступали колгоспні футбольні команди.

Виступала і наша команда, колгоспу імени "Пролетарської Революції". Грав у тій команді і я, на обороні стояв. Капітаном нашої команди був Гриць Свербигубенко, діловий такий хлопець, здоровий, міцний. Грав він у центрі нападу. Удар його по м'ячі був такий, що м'яч летів від одних воріт до других і вертався звідти назад. Через те ми не раз казали Грицеві Свербигубенкові: — Грицю, не бий так сильно, а то за одним ударом два голі сиплеться: противникові і нам самим. Не м'яч, а бумеранг!

Але діло, бачите, не в тому. Наша команда перебила всі інші команди і вийшла переможно до фіналу. В фіналі ми повинні були грати з сильною командою імени "Незаможника". Щоб легше було висловлюватись, люди просто казали: змагаються пролетарі і незаможники.

Так, от одного дня (це було в неділю), відбулась фінальна зустріч двох футбольних колгоспних команд: пролетарської і незаможної.

Перед зустріччю зібрав нас капітан Гриць Свербигубенко та й каже:

— Знаєте, хлопці, я побоююсь, що ми можемо програти. Проти нас виступає дуже сильна команда. Я її знаю. Там такі хлопці, що як не виграють правдою, то неправдою візьмуть. Проти ніякий суддя не встоїть — обмануть.

Ми були сильно зажурились. Як Гриць Свербигубенко каже — значить, знає, що каже! Але що ж робити?

— От що, — каже до нас Гриць Свербигубенко: — Нам усім треба взяти з собою по коробці товченої махорки. А щоб кріпша була — перцю туди додати.

Я питаю Гриця:

— Що ж ми з тією махоркою на футбольному полі робитимемо?

Гриць каже:

— Ми держатимемо ту махорку у зв'язаних хусточках, а хусточки — в кишеньках штанців. Як бачитимемо, що незаможники на нас напіратимуть, тоді ми їм ту махорку під ніс із хусточок! Вони будуть чхати, а ми — голі забивати! І перемога буде за нами. Незаможники будуть розбиті.

Підготувались ми, забрали з собою товчену махорку з перцем, та й виступили на спартакіаді в змаганні на першість колгоспних команд району. Народу зібралось — оком не глянути! Та куди не глянь — наші симпатики.

— Пролетарі, — гукають, — не піддавайтесь!

"Дідька лисого, — думаю, — піддамось, коли тут бита махорка в кишені".

Суддя дав свисток, кляті, виявились справді сильними. Худі такі, ребрами світять, а як поженуть "м'яча, як поженуть..."

Наш воротар, Семен Довгоногий, стрибає, наче йому хто вилами в бік товче. Я вже не годен м'я-

ча: вдарити — так швидко він крутиться, бодай він тріснув був. М'яч, звісно, круглий, це вам не колодка дерева, що сама за ногу вчепиться.

Бачу: пеперелівки. Гриць Свербигубенко вже не м'яч б'є, а бігає по площі від грача до грача та на вухо шепче: — Махорку давай! Давай під ніс їм, бо програємо.

І тут ми дали неможникам часу. Підбігає до нас неможницький напасник з м'ячем, а я, в обороні, йому з розв'язаної хустки під ніс товченої махорки з перцем як сипну! Неможник кинув м'яч, та й чхає. Стоїть і чхає. І вся команда чхає. А Гриць Свербигубенко, бачу, біля воріт "неможників" орудує, гол за голем силе. Публіка кричить, регоче, а ми б'ємо! Ми вже на полі з м'ячем не граємо, а танцюємо. Мистецтво футбольної гри показуємо. Перша половина гри закінчилася з рахунком 37:0 на користь команди ім. "Пролетарської Революції".

Але друга половина пішла нам тяжче. Махорки на всю гру не вистачило, довелось грати навсправжки.. Але перемога нам вже була забезпечена, бо нехай би команда "Неможників" спробувала відбити назад 37 голів — та цього й капіталістичні футболісти не зробили б!

Певні своїх сил, ми боронимося в другій половині, як можемо. Більше б'ємо по боках, у публіку.

Коли це бачу: Гриць Свербигубенко впав. Впав, сердега, і ноги повідкидав, як батоги. А суддя свистка не дає, гра йде далі, через Гриця неможницькі футболісти стрибають, як через колоду. З публіки кричать: — Припиніть гру, бо чоловіка вбито! Хтось інший протестує: — Хіба то чоловік — то футболіст, нехай грають! Вони живучі, тільки прикидаються.

— Я й сам думав, що Гриць прикинувся, аж бачу — санітари повзлокли на ноші з поля. Капличка, думаю, Грицеві, і махорка не допомгла.

Коли тут наш воротар Семен Довгоногий упав, як наче його косою з воріт хто зняв. Озираюся я навколо себе, а воно вся наша команда лежить на полі, саніта-

ри тільки встигають виносити геть. Глянув на рахівничу таблицю, де голі великими цифрами виставляються, а там стоїть — 37:137!

Отуди к бісовому батькові, думаю, програли наші. Але будучи спортивним патріотом, я бився сам проги цілої команди "Неможників", ставши від оборони на воротях. Неможники і суддя згромадились біля мене, та тільки те й знають, що б'ють та свистять та б'ють...

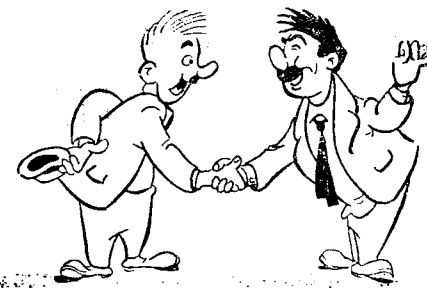
Не знаю, з яким остаточним рахунком закінчилась та наша мистецька гра на першість футболу колгоспних команд району, бо коли я в передостанніх хвиликах гри боронив свої ворота і ловив м'яч, мене котрийсь із неможників гахнув ногою в зуби. Я впав на землю, збираючи в руки повибиті зуби. Разом із зубами я знайшов на землі загублений черевик одного з гравців команди "Неможник". Я побачив, що в підшву черевика були повбиті цвяхи. І я тоді зрозумів, чому команда "Неможник" у другій половині нас перемогла...

Цвяхи виявились міцніші за махорку.

Петро Кізко

("Українське Народне Слово").

СУЧАСНА АМЕРИКА

- Чи віриш у супружчу вірність?
- Не знаю, я працюю на дві зміни.

— Це, пане директоре, найкраща рекомендація з моєї попередньої праці.

TALLERES METALURGICOS "ALKA"

ALEJO KACHAN

SUPER — AK — RIEL

M. R. INDUSTRIA ARGENTINA

*

MATRICERIA —

TORNERIA —

ESTAMPADOS

REPUESTOS PARA AUTOMOTORES

Ignacio Cortina 1743-45 T. E. 208-4946 LANUS OESTE

DINPLAST S. A. C. I. F.

FABRICA DE ARTICULOS PLASTICOS

INYECCION • COMPRESION • EXTRUSION
S O P L A D O

Elaboración de productos plásticos para laboratorios
farmacéuticos — Cosméticos — Destilerías — Electricidad
Bazar — Menaje — Etcétera.

OFICINA TECNICA DE PROYECTOS

Y

MATRICERIA PROPIA

M. OLESKI W

CHIVILCOY 3173

CAPITAL FEDERAL

T. E. 50-0132 -y 50 1211

Загально відома КРАВЕЦЬКА РОБІТНЯ

виконує замовлення солідно, по приступних цінах.

SASTRE DE MEDIDA FINA

WLADIMIRO KOLODIJ

с. OLAVARIA 327

BUENOS AIRES

H O X S CONSTRUCCION
OSYP HALATIO Y CIA.

SE CONSTRUYE A TODAS CLASES

HORMIGONES

с. Medina 1690

Buenos Aires

ПОЛІТИЧНА САТИРА

ВОЛОДИМИРА САМІЙЛЕНКА

Це вже сьогодні для нікого новина, що політична сатира — сильна моральна зброя, від якої часто залежить і влада тих, проти кого сатира спрямована. Тож і не диво, що кожна цензура пильно слідкує не тільки за самими творами політичної сатири, але й за тими, хто ту сатиру творить. В нашій літературі чимало постів і письменників писали цим жанром. Згадати б хоча Шевченка, що його «Сон» кинув у лоть царя імперії. І хоч Шевченко зазнав через те переслідувань і відбув каторгу, але кара одного поета не усунула проблеми політичної сатири. Цей жанр опрацьовують після Шевченка інші автори в нашій літературі і якщо б хтось з наших літературознавців зайнявся антологією української політичної сатири, вийшла б товстенька збірка.

Серед авторів, що писали твори з політичної сатири, є і Володимир Самійленко. Він знаний читачам як поет багатьох патріотичних, ліричних і сатиричних віршів, але не всім відомо, що він писав фейлетони на політичні теми. На еміграції сатира Самійленка — поза кількома сатиричними віршами, як «Ельдорадо», «Патріота Іван». «На печі» та інших — не відома. «Щасливий день пана Ямайського» був уперше друкований у львівській «Правді» в 1889 р., а «Нові способи до заспокоєння російської держави», в «Громадській Думці» в 1906 р. В цих фейлетонах підзеркалюється тодішні політичні події та настрої, які не дуже відмінні від

тих, які має Україна під «найдемократичнішим урядом...» У «Нових способах...» заторкнена проблема пролетарів, модна тема вчас після революції 1905 р., яка аж ніяк не відноситься до пролетарського питання, яке використали у своїх цілях большевики. Знов же ж така актуальна і посилена тепер русифікація України — тема не нова. Вона, як бачимо, була реалізована і за царів, про що найкраще свідчить «Щасливий день пана Ямайського», сатира написана в 1888 році. З того тільки висновок, що Москва — біла чи червона — у відношенні до України мала і має той сам плян: похлунуть в свій «котлолок» нашу Батьківщину.

Народився Самійленко в 1864 р. в Сорочинцях, помер в Дарниці, біля Києва, в 1925 р., після того, як повернувся з еміграції. Тут довго хворів і серед великих злиднів згасла ця непересічно здібна людина.

Перше видання творів Самійленка вийшло за редакцією М. Мочульського у Львові (1906-1909), друге — повне видання вийшло в 1918 р. в Києві, яке однак далеко не було «повне». В часах «українізації» України «Книгоспілка» видала томик «вибраних творів», що його сьогодні не знайдете в жодній публічній бібліотеці підсоветської України. Бо Самійленкова політична сатира не затратила актуальності й дотепер. Тож до уваги наших Читачів пропонуємо «Щасливий день пана Ямайського» та «Нові способи до заспокоєння російської держави», які, якщо не помиляємось, друкуються на еміграції уперше.

ЩАСЛИВИЙ ДЕНЬ ПАНА ЯМАЙСЬКОГО

1.

Сьогодні щасливий день для пана Ямайського, виділового цензора, дуже щасливий; такий щасливий, що він уже давно не зазнає такого. Зараз оце, ще не минуло

Зліва: В. Самійленко і Б. Гринченко

двох годин, як він одержав відповідь від міністра на свій проект, котрий він був післав у Петербург.

Цей проект мав назву: «Кілька уваг про те, як найшвидше приборкати й забити українське письменство». І ось що було в тім проекті:

«За недовгий час моєї цензорської діяльності помітив я, що всі міри, котрих уживано, щоб приборкати й забити українське письменство, не були відповідними і не давали жадних наслідків.

Завважаючи на тоє, пропоную ще нові міри, а власне ось які:

§ 1. На авторів тих рукописів, що подаються в українській мові, пропоную наложити податки, котрі секретар або його помічник повинен збирати по карбованцю срібному з кожного аркушу писаного паперу, якими на марки.

«Увага до § 1. Суми, в такий спосіб зібрані, мають піти на видатки задля підтримання енергії пана цензора.

§ 2. Пропоную новий претекст, щоб прикопуватись до авторів тих-же рукописів, цебто: треба вимагати від авторів, щоб уживали тільки такі слова й речення, котрі будуть узнані за вповні народні. Рукописи, що мають у собі рбблені слова й речення, забороняти. А для того, щоб мотиви заборони здавались авторам безсторонніми, то учредити при комісії стару сільську бабу, що не читала ніколи Старицького, аби вона під страхом доводиła штучність тих слів і речень, які пану цензоріві за-бажається узнати такими.

«Увага до § 2. Наколи б не можна було відшукати потрібну сільську бабу, цензоріві надається право найняти дівчину; але утримання, як тої, так і іншої повинно відбуватись коштом міністерії внутрішніх справ.

«Котрий проект прошу, куди слід, направити, а про одержання того ж у найкоротшій часі мене сповістити.»

Не довго довелося пану Ямайському чекати на відповідь. Не пройшло ще й півроку, як він уже одержав лист від самого міністра, в котрому листі він дуже похваляв його за невсипушу енергію і старанність; обіцяв йому к Різду «заохоту»; дозволяв приватно накинути податки на твори, але додав, що 50% з того повинен він одсилати в Петербург на його міністрове ім'я, на видатки для справ цензурних. Що ж до баби, то відповів, що питання про неї буде розглянуто в Раді державній «в законодательном порядку».

В кінці листа була приписка, що вираз у проекті «учредити бабу» виявляє негарний смак язиковий зіпсований читанням «хахляцких» рукописів і через те «внушалось» надалі пану цензоріві, щоб більше дбав про чистоту мови.

2.

Як же не радіти панові Ямайському? Йому виголошено подяку! Йому обіцяно нагороду к Різду! Його проект буде внесений на розгляд Ради державної! Це все таке радісне, таке веселе, що він аж не тямиться. Щоб ознаймити цей радісний у своєму житті день, пан Ямайський зробив великий бенкет для своїх помічників. Було куплено дві кварта «ачіщеної», нарізано два фунти ковбаси, і не «малоросійської», що й досі без цензури

продається під такою гидкою назвою, неначе на глум пану цензоріві, а щирої, справжньої, дійсної «масковської». На бенкеті зразу ж зроблено внесок, щоб не пити чарками, бо слово чарка, яко широкоуживане в українській мові, дуже гидке та й звичай пити чарками «хахляцкій». Поставлено пити «стаканами». Пан Ямайський налив собі першу склянку і зараз же виголосив вельми-красну промову. В ній розказав він докладно про залежність громадського й державного добробуту від розвитку цензурних інституцій взагалі і від становища свого комітету найпаче. Скінчив він так:

«Тут над трупами зарізаної мною літератури п'ю здоров'я тих, хто дав мені прерогативу: змогу доконе-ти моє велике призначення. Ура!!»

Цей тост викликав великий ентузіазм. Один з помічників у запалі навіть схопив олівець і тут же перехри-стив передовицю в номері «Киевлянина», що лежав на столі, ждучи цензорського підпису; але за таку помилку дістав по потилиці від свого принціпала і, схаме-нувшись сам, сів собі смирно і вже тільки мовчки пив «ачищену».

Оргія тяглась би довго, але пан Ямайський дуже поспішав пити і через те, випивши за одну годину три склянки, він уже не міг допити до дна четверту, а тут же впав під стіл і захріп. Бачивши таку оказію, і помічники не довго барились у комітеті, а зараз же піді-бравши недопиті пляшки і ткнувши в кешені недоїдену ковбасу, мершій вибрались із комітету в більше вільне місце.

3.

Чи довго спав пан Ямайський, чи ні, але він проки-нувся. Сонце високо стояло на небі і весело грало в кольористих шибках будинків. Панові Ямайському дуже весело і через те він хоче піти в проходку. Вийшовши на вулицю, він зразу побачив, що всі вже знають про ласку начальства до нього, бо всі якось пильно і з повагою на нього позирають. Далі він побачив — і здиву-вався немало — що його проєкт теж усі знають, і що він уже зробив велике вражіння на мешканців, бо обру-сеніє стало замінним скрізь. Позираючи на вивіски крам-

ниць, шинків і ресторанів, він бачив, що всі назвиська на —к о мали на кінці —о в ь. Де не стигли фарбами дописати, там нашвидку було надряпано крейдою. Прислухаючись до мови йдучого народу, він з великим подивом почув, що всі, навіть куховарки і покоївки, говорили чистою московською вимовою, і хоч мішали деколи слова українські, але надавали їм фонетику московську. Так на базарі він почув, як баба питала: «По чому черевекі?» Далі чув, як один мужик питав у крамаря, чи торгує люльками.¹⁾ «Верно, жена родила», подумав Ямайський і пішов так само веселий.

Дійшовши до однієї вітрини для оголошень, він став вибирати, куди б піти ввечері і побачив, що нема куди дітись, окрім концерта. В афіші було два номери дуже несимпатичних панові Ямайському, а іменно — там було написано, що хор любителів проспівав дві українських пісні: 1) «Чом, чом не прийшов», 2) «Ой, чий же це двір». Пан Ямайський трохи поморщився, але поміркував, що щастя завше мішається з якоюсь мірою отрути; що це єсть вічний закон, конечно потреба і т. ін. Озброївшись такими потішаючими думками, він рішив, що піде на концерт, тільки зайшов до комітету спитати, чи не буде якої нагальної роботи на вечір. У комітеті пана Ямайського чекала нова радість. Автори українських рукописів, перелякані «проектом приборкання», попрохали назад свої твори, і тепер у цензурі не лишилось їм ні однісінького. Тут уже пан Ямайський зовсім розвеселився і сказав, що за таку звістку він згоден вислухати навіть три українських пісні.

4.

Перша частина концерта зблизилася до кінця. Було проспівано сопранове solo; програно на фортепіані сонату. Пан Ямайський плескав, скільки сили, аж ось глянув він у афішку, і тинь покрила його думне чоло. Наблизився номер гуртового співу: «Чом, чом не прийшов».

Хор прийшов на естраду і почав співати. Почувши перші звуки пісні, пан Ямайський здригнувся: але... О, щастя! Співають не по-українському, а в російському

¹⁾ Рос. К о л и с к а.

вольному перекладі. Пан Ямайський несамовито заплескав у долоні і закричав: біс! Хор почав співати вдруге, а пан Ямайський притулюючи підтягував за ним:

Что-ж, что-ж не пришол,
Пака месяц не взошол?
Тагда тебя принесло,
Как уш солнишко взошло.
Прійді мілай прехарошій,
Надень тёпल्या калоші,
Чтоб падковкі не звенелі,
Чтоб сабакі не галкелі.

Пан Ямайський так зрадив, що рішив на другий концерт купити від себе вінок і подарувати шановному диригентові хору, бо хоч він і хохол родом, а «відать, что харошій челавек, да і тово... поють харашо».

В таких думках був пан Ямайський, коли хор знову виступив і почав співати другу пісню і теж у перекладі.

Ах, чей ета двор,
Новая ізбушка?..
Небагата девушка,
Но сабою душака.
Єх, каби рублѣв хоть двесте
У маей касаткі,
Взял-би я єйю за ручку
І атвѣл-би к тятке.
Єх каби я, мой малодчик,
Імела достаткі.
Плюнула-б тебе я в рило
І твоему батьке.

«Браво! Браво! Біс! Біс!» гукав пан Ямайський. Аж ось хтось трясє його за плечі. Він обернувся і...

5.

...прокинувся.
«Уставайте! Прислано двадцять українських рукописів. Треба цензурувати швидче, бо ще й з того року десятків зо два не читаних», говорив секретар.

Пан Ямайський сплюнув і виліз із-під столу.

10. XI. 1888.

НОВІ СПОСОБИ ДО ЗАСПОКОЄННЯ РОСІЙСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

(Дисертація на ступінь статського радника).

Основні тези.

1. Російська держава неспокійна.
2. Треба гадати, що її слід заспокоїти.
3. Заспокоювати державу треба тими способами, які знищать головну причину неспокою.

Вступ.

Я не можу згодитись із високоповажним професором Д. І. Піхном, а також із іншими авторитетами, котрі кажуть, що, мовляв, тільки купка крамольників, цебто бунтарів, неспокійна.

Я думаю навпаки: бунтарів скоріш можна вважати спокійним народом, бо вони роблять непорядки й усякий заколот тільки доти, доки їх не повішено, а потому вони поведуться зовсім спокійнісінько, та й почувають себе теж зовсім спокійно. Тим часом я почуваю неспокій раз-у-раз: двадцятого січня я, дістаючи гроші, турбуюся, чи одержу їх і двадцятого лютого, а двадцятого лютого думаю теж саме про дальший місяць і так без кінця.

А мій дядько, що наймає свою землю селянам, кожного разу, як надходить день, що треба одержувати від їх плату, теж буває дуже неспокійний, і не без підстави. А з цього я виснував таку думку, що Росія справді неспокійна.

А з цього виходить, що її треба заспокоїти. Як це зробити, буде видно з дальшого висліді.

Розділ перший.

Безперечно, весь неспокій виходить з того, що так званий пролетаріят, цебто по-нашому голодранці, бажать і сподіваються мати однакове з нами право на землю, на гроші і на всяку всячину. Розумні люди не раз поясняли вже голодранцям, що їх надії безглузді й злочинні, але вони покликаються на закони природи

Д. І. Піхно — редактор газети «Киевлянинъ»

і між іншим кажуть, що вже й тепер усі мають рівне право, щоб користуватись такими речами, як соняшне світло або повітря. А коли, мовляв, цим добром користуються вільно всяк, хто хоче, то чому, кажуть вони, і всім іншим не можна так само користатись.

І от я гадаю, що коли б ці люди позбулися думки, що сонце й повітря є добро всіх людей, то вони б скоріше впевнились, що й земля, й гроші, і всяка всячина теж не може бути добром усіх людей рівно.

Впевняти голодранців словами даремна праця, бо їм кожному теж почеплено доброго язика.

Впевнити самим фактом, то було б найкраще. Для цього треба зробити так, щоб ні один ланець не міг вільно дихати повітрям і зогріватись та освітлюватись соняшним промінням без дозволу й без плати. Але чи можна цього досягти, не шкодячи тим поважним і гідним особам, котрі мають безперечне право на сонце й повітря?

Тут ми доходимо до пункту вельми важкого і мусимо вкінці признати, що два питання — про сонце й повітря — не можуть бути розв'язані однаково.

Розділ другий.

Деякі вчені доводять, що треба і можна заборонити голоті дихати повітрям. Я цілком пристаю на те, що це треба, але тим часом гадаю собі, що цього зробити не можна, принаймні при тих засобах, які постачає нам наука.

Як відомо всім, хто вчився в гімназії або читав дещо про фізику, повітря це така річ, що все собою наповняє. Де тільки є яке порожнє місце, то в його зараз увиходить повітря. Коли, скажемо, передо мною стоїть чарка горілки і я її вихилю, то вона все ж не буде порожня, бо в неї налетиться повітря. Те саме буде, коли я переведу усі свої гроші за кордон; у мене в скрині все ж таки зістанеться повітря. А треба ще сказати, що витягти його відтіля небудь машиною не так легко, як воду.

Я вираховував, що для того, щоб витягти смоками повітря з хат тільки половини голодранчої людности, до-

ведеться затратити стільки коштів, що ніякі позички не вистачать. До того треба ще завважити, що перш за все довелось б добре обмазувати хати й затуляти щільно всі дірочки, щоб повітря знов не наплинуло. Ще кажуть деякі вчені, що без повітря навіть голода зовсім не може й одної години прожити, а коли це правда, то країна могла б зістатися зовсім без робочої сили і не було б кому платити податки. Ще я забув додати, що оберегти від повітря людей на дворі зовсім неможлива річ, якщо не знищити його зовсім, а це пошкодило б і всім тим, кому не треба шкодити.

А тому я гадаю, що треба зіставити всім право дихати повітрям, але затроїти його по змозі в тих місцях, де живе бунтарська голода, на чисте ж повітря наложити податок.

Щодо способів затроєння, то я нічого не раджу; завважу тільки, що коли де-небудь накидати купу бакалії, меблів і всякого краму, облити все те оливою, нафтою, дьогтем і горілкою, й запалити, то повітря буде досить зіпсоване в тій місці.

Але найкраще від усього затроюють повітря трупи, коли їх спора купка і якщо не хапатися їх ховати.

Розділ третій.

Переходячи до питання про сонце, мушу зробити кілька вступних уваг. В останні часи деякі європейські натуралісти зробили цікаве спостереження, що літом розплоджується багато мух, навіть там, де їх зимою зовсім непомітно. Придивляючись до їх звичаїв, побачили, що мухи найбільш неспокійні й найдужче кусають людей у спеку і вдень. Увечері при лямпі вони вже менш уїдливі; а скоро ви погасите світло й настане темрява, то вони сідають собі на сідало і вже нас не кусають зовсім.

З цього ми бачимо, що світло само собою шкідливо впливає на спокій і смирність живих істот, не кажучи вже про ту школу, яку робить сама ідея про вселюдне й вільне користання тим світлом. В тому держава має подвійний обов'язок оберегти від впливу сонця своїх пролетарів.

Що до цього, то я гадаю, що сонця зовсім не треба в нашій державі. Як воно в нас не світитиме, то нікого й не кортітиме ним користуватись. Особи шановні від цього не потерплять, бо їм буде забезпечено від держави електричне, ацетиленове і всяке інше світло, а також дров'яне, вугляне і всяке можливе топливо. Всі інші люди матимуть світло й топливо тільки тоді, коли начальство скаже дати, а через це в людях розвинеться страх і повага до начальства. Річ певна, що тоді всякі соціалістичні забаганки зникнуть, запанує твердий лад, і вся людність заспокоїться.

Розділ четвертий.

Відомо, що місяць обертається круг землі так, що повернений до нас усе одним тим самим боком, через те другої половини ми ніколи не бачимо, а з неї теж ніколи не видно нашої землі. Якби земля поверталась округ сонця так, як місяць округ землі, щоб одна половина її ніколи не бачила сонця, то на тій половині воно ніколи б не світило, так само як ніколи не світить для половини місяця наша земля.

Наша держава вся лежить у північній половині землі, значить, треба повернути нашу планету таким робом, щоб вона все стояла до сонця південною половиною. Тоді на нашій половині буде вічна ніч, бо ми ніколи не бачитимем сонця.

Щоб південна половина землі повернулася навіки до сонця, треба, щоб та половина була значно важча за нашу. А це дуже легко зробити в протязі одного року.

Перш від усього треба ввійти в згоду з англійським урядом, якому належать усі землі біля південного полюсу, щоб дозволив нам вивозити туди й складати все, що ми знайдем потрібним. А далі я раджу ось що:

Вивезти з держави й зложити біля південного полюсу всі періодичні видання й книжки, що сконфісковано в нас від 17 жовтня до цього часу і ще не попалені, а також вивозити туди ж такі видання, які будуть конфісковані до 1 січня 1907 року.

Гадаю, що цього буде досить, щоб та половина землі зразу поважчала на кілька мільйонів пудів. Коли ж

якогось півмільйона не вистачить, то можна перевезти туди ж тих політично-непевних людей, що їх тепер висилають у Архангельську та в усі сибірські губернії.

Певна річ, що всіх вивозити туди не можна, а тільки деяку частину, а то південна половина землі занадто відразу обважніє і земля може перекинутися так хутко, що й чиновні особи можуть попадати додолу, де хто стояв, і набити собі боки.

25. VI 1906.

Дружина - моралістка

Акакій Шпилька

ЯК ПРОДОВЖИТИ ЖИТТЯ?

Це питання турбує людей не від сьогодні. Розв'язати його старалось чимало учених, але все ще без належного висліду. Однак ніхто не хоче залишити цього питання без відповіді; як не в цьому сторіччі, то, може, в наступному, хтось таки знайде розв'язку про вічну молодість.

Звичайно, це питання турбувало і нашого надійного вченого, Івана Недовченого, і він почав провадити відповідні студії в тому напрямі в одному з американських університетів. З його ідеї покепкували собі інші професори та студенти, але з часом, коли його наполеглива праця над цим питанням мала теоретичні можливості, почали його респектувати. Деякі університетські професори, захоплені новаторством Івана Недовченого, дали йому, як це кажуть, кредит. Словом, Іван Недовчений одержав лябораторію з різними електронічними машинами для вивчення всіх можливих підстав для того, щоб продовжити життя.

Очевидна справа, після теоретичних калькуляцій, почались практичні експерименти з різними звірятками. Така система праці практикується в усіх наукових дослідках, тож нічого дивного, що університетська рада призначила на ту ціль чималу суму, а фундація однієї фабрики авт. погодилась виплатити на кошти дослідів ще додатковий мільйон доларів. Не треба хіба й казати, що Іван Недовчений, маючи до розпорядимости наукову лябораторію, як теж і «товсте» банкове конто, працював день і ніч, щоб збільшити довір'я універси-

тетьських чинників та, по можливості, зменшити банкове конто автової фундації.

Зрозуміла річ, ніхто не вимагав від Івана Недовченого, щоб він почав свої експерименти продовження життя від експериментів з людьми. Це ж не те, що, наприклад, водиться з перещепленням серця. Пхають в одну людину серце з іншої, беруть за те величезні суми, і хоч висліди мізерненькі, та слава велика. І для лікаря, і для того, хто дав своє серце, і, врешті, для небіщика, що пішов на той світ з чужим серцем. Але Іван Недовчений, як кожний скромний українець, не дбав про славу. Він хотів тільки дати реальну відповідь на те питання, за яке королі, царі, звичайні селепки і старі діви дали б все, що тільки могли б дати, щоб бути вічно молодими.

Не треба хіба й казати, що телевізійні компанії поробили всякі заходи, щоб за грубі суми добитись монополії на право фільмування всіх експериментів. Іван Недовчений, хоч і не дбав про рекламу, не міг не погодитись на те, щоб в добу поступу не дати доступу для телевізії. Він тільки скромно застерігся, що телевізійні програми можуть бути опубліковані щоби за рік від першої проби. Це, мовляв, тому, щоб наукова акція не потерпіла від надмірної реакції цікавих.

Експериментальна наукова лябораторія під проводом Івана Недовченого працювала на «повну пару» над взятим зобов'язанням: продовжити життя. Тисячі жаб, шурів, мишей та інших гризунів положило на терези науки свої голови, бо співробітники Івана Недовченого мусіли робити сотки експериментів. Лябораторійні приміщення кипіли працею, що мала дати відповідь на пекуче питання: А що буде, якщо справді знайдуть еліксир на вічну молодість? Деякі почали пророкувати за-

непад лікарського звання, мовляв, коли всі будуть вічно молоді, відпаде потреба лікувати пістряка, ревматизм чи інші хвороби, інші почали сумніватись у доцільності існування похоронних заведень, мовляв, не буде кому справляти похоронів, коли всі цвістимуть вічною молодістю. З того всього затирали з радости руки асекураційні союзи і компанії, мовляв, ото буде рай, як обезпечені платитимуть свої внески, а ніхто не вмиратиме...

У тих гарячих дискусіях Іван Недовчений, як і стало вченому, участі не брав. Він з ранку доночі сліпав над різними препаратами, або не відступав від мікроскопу, обсервуючи розвій того, що могло дати позитивний вислід. І хоч своїми дослідями був зайнятий «понад норму», все ж таки до його вух долетіли поголки, що, мабуть, з того нічого не буде.

Іван Недовчений — амбітна людина. Він постановив положити край таким поголкам і скликав наукову конференцію. Розуміється, прибули туди теж і представники телевізії, як і директори тієї автової компанії, яка не пожаліла своїх фондів на те, щоб ушасливити людство вічною молодістю, калькулюючи зазда-легідь, що молоді люди найбільше розбивають авта, отже, конкретно, продукція їх авт на випадок вдалого експерименту, збільшиться щонайменше утрое.

Заповіджена наукова конференція розпочалась точно. Під загальні оплески підвівся із-за столу Іван Недовчений, і почав:

— Пані і панове! Від двох років проваджу експерименти над продовженням життя. Само собсю зрозуміле, почав я свої досліди від експериментів з мишами. І сьогодні, пані і панове, хочу вам заявити, що **можу похвалитись великим успіхом: життя мишей можна продовжити, якщо повбивати всіх котів!**

ВЕЛИКА ТЕХНІКА

Коли в 1939 році большевики зайняли Західну Україну, офіцери й солдати ходили по крамницях і викупляли все, що тільки попало під руки.

Один капітан ходить так від крамниці до крамниці й купує то се, то те. Вслід за капітаном холить баярчук-зłodий, і жде тільки нагоди, щоб витягнути з кишені гроші. Вибравши відповідний момент, зłodий виконав своє діло. А капітан заходить до чергової крамниці, вибрав якусь дрібницю, і до кишені, а там — страшно річ: кишеня прорізана бритвою, а замість гаманця — порожнє місце.

Наробивши крику, згодом каже до продавця:

— Вот страна! Культури нету, но тьохілка ещо большея как у нас!

★

БЕЗ ОКУЛЯРІВ

— Чи це правда, що твоя наречена зірвала з тобою тільки тому, що ти сказав, ніби-то її панчохи мають зморщку?

— Правда, тільки я був без окулярів і не добачив, що вона взагалі була без панчіх...

★

АНГЛІЙСЬКА ВДАЧА

Після війни їхали поїздом двоє дипломатів: француз і англієць. Закурили цигара. Ідуть так і ідуть, аж нараз француз бачить, а з цигара англійця відпав кусок вогню на краватку, і та почала тліти.

— Містере, — каже француз, — вам тліє краватка, гасіть чимскоріш!

Англієць загасив тліїнку, подякував, і ідуть далі. Але за недовгий час повторилось це вдруге; знов упала іскра з цигара англійцеві на сорочку, і француз майже викрикнув:

— Містере, спалить вас вогонь! Бачите, сорочка на вас ось-ось загориться!..

Англієць подивився флегматично на француза й загасивши тліючий тютюн, сказав:

— І чого робите стільки крику. На вас ось уже догаряє майже пів поли в плащі, а я зовсім не турбую вас!

ПОЩО ДОВГО ДУМАТИ?

- 👉 З нагоди двадцятиріччя журналу «Мітла», 👈
- 👉 наше видавництво проголошує УПЕРШЕ 👈
- 👉 велику знижку цін на такі свої видання: 👈

Ц і н а \$:
раніш: тепер:

- »БАБАЙ« — вірші сатиричні, іронічні і комічні,
кожна сторінка ілюстрована, стор. 112, ... 1.50 0.75
- Вусатий Степан: »ЕМІГРАЦІЯ В ПОХОДІ« —
збірка гуморесок на сучасні теми, ст. 192 .... 1.50 0.75
- Гайдарівський В.: »А СВІТ ТАКИЙ ГАРНИЙ...« —
надзвичайні оповідання на підсоветські теми,
ілюстр., стор. 244, ... 2.50 1.25
- Евентуальний Іван: »ПРОТИ ШЕРСТИ« — збірка
гумористичних творів, стор. 208, — ..... 2.— 1.—
- Мотика Гриць: »ПЛЯМКИ НА ПІДНЕБІННІ« —
нешоденні образки із щоденного життя (гуморески з американського життя), ст. 208, — 1.50 0.75
- Одрач Федір: »ПІВСТАНОК ЗА СЕЛОМ« — оповідання з воєнних і повоєнних часів, ст. 292, — 2.50 1.25
- Понеділок М.: »ВІТАМІНИ« — гумористичні образки по цей і по той бік океану (друге доповнене і справлене видання), ілюстр., ст. 336, 3.— 1.50

»СМІХОЛІНА« — книжка дотепів, кожна сторінка ілюстрована, стор. 192, ...	2.—	1.—
Смолій Іван: »ЗРАДА« — оповідання, ст. 152, ...	1.50	0.75
Струтинська М.: »ПОМИЛКА Д-РА ВАРЕЦЬКОГО« оповідання із сучасного життя, стор. 146, ...	1.50	0.75
Тис Юрій: »ЗВІДУН З ЧИГИРИНА« — історичне оповідання з часів Хмельницького, стор. 232, ..	2.50	1.25
Чернь Ганна: »УДЬМО ЗІ МНОЮ!« — репортажі з поїздок по Півн. Америці та Канаді, ст. 244, 3.—	1.50	0.75
Шевченко Тарас: »ЗАПОВІТ« — оригінал і 46 перекладів на інші мови, з ілюстраціями, оправа тверда, з золотодруком, стор. 64, ...	1.50	0.75
Ясновський Пилип: »ПІД РІДНИМ І ПІД ЧУЖИМ НЕБОМ« — спогади піонера з Канади і Півн. Америки, стор. 320, ...	3.—	1.50

★

Пробимо скористати з цієї нашої оферти. Знижка на вище названі видання важна до дня 31-го БЕРЕЗНЯ 1969 р.

УВАГА: Замовлення виконуємо після одержання належності. При замовленні одної або двох книжок — на кошти пересилки просимо долучити 30 центів; коли замовлення є на більше книжок, кошти пересилки оплачуємо самі.

Адреса для замовлень.

Sr. Julián Serediak, Editor, —
Casilla de Correo 7 (SUCURSAL 7),
BUENOS AIRES, ARGENTINA

— Моя дочка то вже так як напіввіддана.
— А як це розуміти?
— Має нареченого, який є жонатий!

ДЕЯКІ АМЕРИКАНЦІ

*Зустрів я біля кіна Джозефіну,
На неї глянув, аж забило дух.
На голові, немов копиця сіна,
А брови розфарбовані до вух.*

*Цигаркою в зубах вертить завзято,
Стоїть собі, як буйноперий птах.
А шмінка розпливлася по устах,
Мов заїди в малого горобчати.*

*І як таку красуню полюбить,
Як замінити на струнку козачку?
І бачити, як майже кожну мить
Немов теля, жує гумову жвачку.*

*Забракло гуми — «Кока-колу н'є,
Або «гапдоти» пристрасно ковтає,
Зім'явши все, біжить вона в фойє
З торбинкою «папкорну» повертає.*

*Ще довго витягатиме з кишень
Цукорки усесвітніх декорацій,
Сидітиме у кілі цілий день,
Аж поки муж повернеться із праці.*

*Муж приготує «сендвич» на огап,
Ножем консервну розчухрає банку,
І розмовлятимуть про «шапу» і про «джаб»,
Про гроші, що позичить треба в банку.*

*Бо застра мусять заплатити за «репт»,
Щоб з хати їх не викинув агент!*

Василь Дубина

КОНТРАБАНДА

Славний індійський спіритист Гага Шарабурі, який за спіритизм одержав нагороду Нобеля, був запеклим комуністом та вірним другом Сталіна і Леніна. Він зацікавився, куди пішли Сталін і Ленін після свого життя на землі. Тому в 50-річчя жовтневої революції він викликав духа Сталіна, і почав його допитувати:

— Товаришу Сталіне, де ти тепер знаходишся?

— Ніде, — відповів Сталін.

— Якто — ніде?

— А так, що ніде. Ходжу з одного місця на друге, і ніде не маю пристановища.

— Чому?

— Бо ніде не хочуть мене прийняти.

— А до пекла чому не йдеш?

— До пекла? Ти думаєш що до пекла так легко дістатись? Ой ні, товаришу! Туди не легко дістатись.

— Чому?

— Ось, слухай! Коли я скінчив свою каденцію батька народів, тоді я сказав: — Ну, тепер наплювать мені на всіх пролетарів. Я їх не любив, не люблю і любити не буду.

— Очевидно. Якщо б ти їх любив, то не був би їх мільйони винищив голодом, розстрілами, каторжними працями в Сибірі. . .

— Мовчи! Не перебивай мені! Отож вийшов я із Советського Союзу, та й подався до пекла.

Прийшов до пекельних воріт, зупинився. Ворота були замкнені. Почав я стукати. Але ніхто не відзивався. Почав я стукати сильніше. Та все одно ніхто не виходив. Це розсердило мене до крайности і я есією силою почав товкти кулаками й ногами у ворота й наробив такої стукотні, що в пеклі всі чорти перелякались.

Нарешті, на воротах появилось якесь смаркате чортеня, й мене запитало:

— Чого хочеш?

— Хочу ввійти до пекла!

— Пропуску маєш?

— Ні. Не маю. Але я давно зареєстрований вже в пекельній книзі.

— Пожди трішки! — й чортеня щезло.

Незабаром вийшов сам Люципер, і як побачив мене, руками вхопився за голову та скрикнув:

— Ай! Та це ж Сталін! — і каже мені:

— До пекла я тебе не приймаю, бо ти збільшеви-чиш мені всіх чортів.

— А де Ленін знаходиться? — спитав Гага Шарабурі.

— Ленін? — каже Сталін. — Ленін мав щастя на землі, та й має щастя і тут.

— Тобто як?

— То ось як. Коли Ленін випустив духа з тіла, за-раз же подався до пекла і застукав до воріт. Якраз в той час біля воріт стояв Карло Маркс. Він побачив Ле-ніна, зрадів дуже, й промовив:

— Ах, товаришу, давно вже очікую тебе та вигля-даю чи ти не надходиш. Ну, нарешті ти прийшов. То й добре. Я вже біжу до Люципера, й він тобі дасть доз-віл ввійти до пекла.

Незабаром надійшов Люципер. Але він рішуче ска-зав Ленінові:

— До пекла я тебе не впускаю.

— Чому? — спитав Ленін.

— Тому, що на землі ти все робив неправильно.

— Я все робив так, як вчила мене книжка "Капі-тал", що її написав Карло Маркс. А ти чортів батьку Карла Маркса приймив до пекла, а мене не хочеш.

— Карло Маркс написав книжку "Капітал", але він не вбивав людей, і тому я приймив його до пекла. А ти чимало закатував в нічому невинних людей. Тому нема тобі місця в пеклі. Іди геть. Й Люципер затріснув во-ротами та й пішов.

Та на своє щастя Ленін зустрів Лейбу Троцького. А Троцького так як і Леніна Люципер не приймив до пек-ла. Отж, Ленін оповів Троцькому про свою пригоду з Люципером і він порадив Ленінові:

— Ти залази в мішок, а я тебе контрабандою за-несу до пекла.

Той послухав і заліз у мішок.

Троцький взяв мішок з Леніним на плечі, та й по-дався до пекла. Застуказ до воріт. Вийшов Люципер і спитав:

— Що хочеш?

— Хочу говорити з Карлом Марксом.

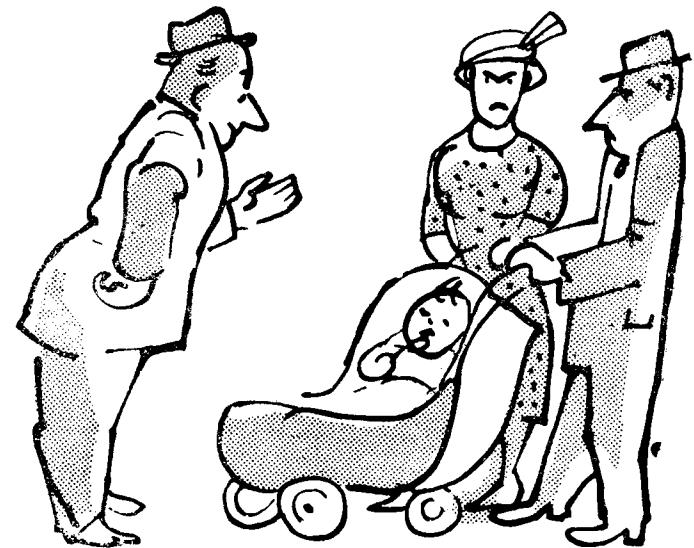
Люципер наказав покликати Маркса. Маркс прий-шов. Троцький й каже до Маркса:

— Ти написав книжку "Капітал"?

— Так.

— Оце я приніс тобі бідошки від твого капіталу. Та й дав Марксові мішок з Леніним.

Ю. Витриваленко

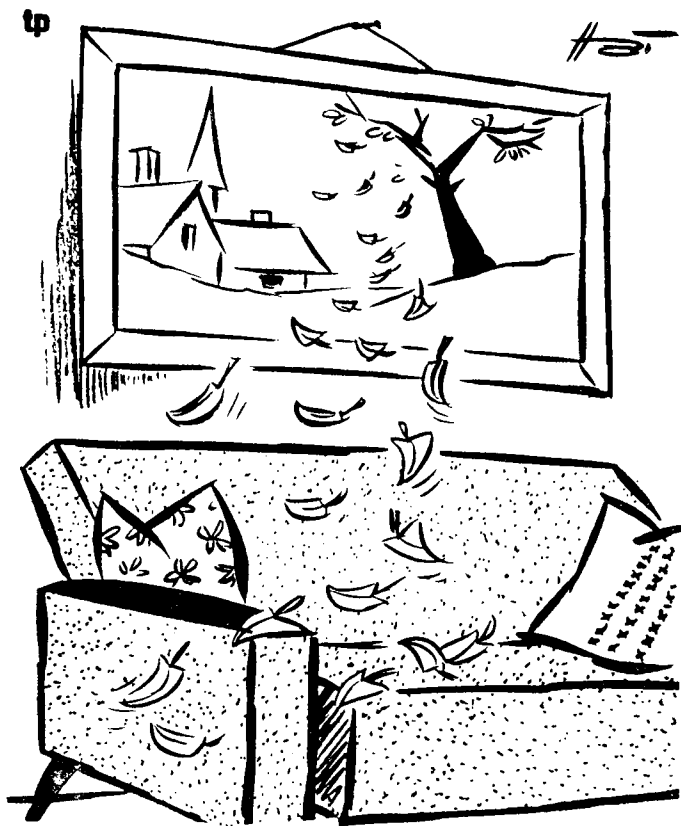

— До кого подібна дитина — не вгадаю, бо я щоліш два дні у вашому місті.

ПРИЧИНА

— Ти чому розійшлась із своїм чоловіком?
— Подумай, погодився на двоє діточок, хлопчика і дівчинку, погодився, щоб я зимою поїхала з його знайомим на Фльориду, а не хотів погодитись на той кольор авта, який я хотіла. Чи можна з таким чоловіком жити?!

Реалістична осінь.

ІВАН КОТЛЯРЕВСЬКИЙ — БАТЬКО УКРАЇНСЬКОГО ГУМОРУ

Цього року
сповнилось два
століття з дня
народження
Івана
Котляревського,
що перший
почав писати
літературні
твори
українською
мовою.
Для нас,
гумористів,
важливе ще й те,
що ті твори,
що ними почав
Котляревський
нову епоху нашої
літератури, були

не з філософії, з математики чи з природничих наук, але
були з ділянки гумору і сатири. Перелицьована «Енеїда»
дає яскраву картину щирого й непідробленого українського
гумору, в якій відзеркалено характеристичні риси не тільки
дієвих осіб твору, але й зафіксовано там чимало загальних
рис нашого народу як і поодиноких його представників

Відзначаючи два століття з дня народження великого

* 29. VIII 1769 † 29. XI 1838.

Сила України, подаємо до уваги наших Читачів скорочену Передмову, яку написав Богдан Лепкий до «Енеїди», що появилася друком в Берліні в 1922 році, в її «Українське Слово», а крім цього, наш сучасний сатирик Іван Гвентуальний спародіював уривки з «Енеїди», власне, в стислому вигляді змалював становище в Україні й Енея - Діті, відродженого у ХХ сторіччі.

Рівнож цю «пародію на пародію» пропонуємо ласкавій увазі наших Читачів.

Редакція.

П Е Р Е Д М О В А

Батько відродженої української літератури, автор знаменитої «Енеїди», Іван Котляревський, народився 29 серпня ст. ст. 1769 р. в Полтаві. Дід його був дяконом, батько Петро (дворянин), служив при полтавському магістраті канцеляристом.

Читати й писати вчився Іван Котляревський у дяка. Десятилітнім хлопцем поступив на цивільну службу «в штатъ бывшей новороссійской канцеляріи». Прослуживши там чотири роки, поступив 1783 р. в полтавську семінарію, що її закінчив в 1789 р.

По закінченні семінарії не пішов слідами ані діда, ані батька, тільки став учителем панських дітей. Перебуваючи по панських дворах на Полтавщині, пізнав габразд панське і селянське життя, зрозумів цей контраст, який був тоді між паном і селянином, навчився, як не мож краще, народньої мови, бував на досвідках і вечерницях, втягнув, так сказати, в себе аром народнього життя. Що душа потягла його не в сторону помосковщеного панства, лиш на бік української народньої стихії, на це дають нам докази його щире народні твори. Мабуть, не мало до цієї націоналізації Котляревського причинився Сковорода, філософ-мораліст і великий народовець, котрий заєдно ставав на бік покривдженого українського простолюддя, як це колись давніше робив Іван Вишенський.

І часи, в котрих Іван Котляревський проживав свої дитячі та молодечі літа, були такі, що талановитий і вражливий хлопець мусів політично освідомлюватися, розуміючи ту велику кривду, яка діялася його рідній країні і його рідному народові.

Скасування гетьманщини (1764) було ще цілком свіжою, незагоєною раною, а руїна Запорожської Січі (1775) відбувалась тоді, як Іванові минуло шість років. І саме тоді, коли Котляревський вступав до семінарії (1783) знесено козацькі полки, а заведено російський мілітарний устрій. В два роки пізніше появилася «жалованная грамота дворянству», котра була нічим іншим, як лиш масовою зрадою козацької старшини та закріпощенням вольного українського народу.

Поневолення України було довершеним фактом і з факту цього здавав собі справу такий тямущий хлопець, яким був Котляревський, тим більше, що по панських дворах, у яких він проживав, певно не про що інше й балакали, як про ці великі політичні переміни, а й Полтава теж не затулювала вух на ті всі вісті, що мов громи настигали з далекої московської столиці.

Тут і лежить основа того політичного світогляду, який золотою ниткою тягнеться крізь усі твори Котляревського, тут і криється секрет тої великої ролі яку він відіграв в історії нашого відродження.

В 1796 р. поступив Іван Котляревський на військову службу, в рр. 1706—1807 брав участь у поході на Молдаву й за Дунай, а на другий рік покидає військову службу в ранзі капітана і 1810 р. стає «смотрителем» інституту для бідних дворянських дітей у Полтаві. Великого 1812 р. прийшлося йому ще раз мати діло з військовими справами. Йому доручено організувати козацький полк на війну з Наполеоном. Сповняючи це доручення, їздив він до Петербурга і за кордон

В 1817 р. дістав чин майора, а 1822 р. обрано його членом петербургського товариства «любителів російської словесности». Коли заходом генерал-губернатора кн. Лобанова-Ростовського заведено в Полтаві аматорський театр, Котляревський приймав у йому живу участь. Бував він також частим гостем у кн. Репніна і для його

театру написав свою оперету «Наталка Полтавка», яка появилася уперше на сцені полтавського театру 1819 р.

В товаристві був Котляревський бажаним і дуже любленим гостем, як освітлена і багата в досвід людина, як знаменитий оповідач, як людина із щирим, правдиво українським гумором. Цей гумор не опускав його до смерті. Видно його скрізь у творах і в житті, хоч бували в йому й доволі важкі моменти.

Умер Котляревський 29 листопада ст. ст. 1838 року в своєму домику в Полтаві, відпустивши перед смертю своїх кріпаків-прислугу.

Писати став Котляревський ще в семінарії, та з цих його перших писань нічого не осталося. Як знаємо, він і з «Енеїдою» не спішився до друку, і коли б не видрукував її був без дозволу автора український ділч Парпура, то хто зна, що було б сталося з цим знаменитим твором. «Енеїду» став він писати, мабуть, за часів свого учителювання по селах, продовжував під час військової служби і три частини цієї трагедії появилися 1798 р. п. н. «Енеїда на малоросійській языкъ переліцїюванна. И. Котляревскимъ. Часть I. Съ дозволенія Санктпетербургской Цензуры. Иждивенїемъ М. Парпуры. Въ Санктпетербургѣ 1798 года». Після заголовного листка йде чиста сторінка, а на ній написано: «Любителямъ малоросійскаго слова усереднѣйше посвящается». (Ця присвята додана, мабуть, Парпурою).

Парпура був багатим конотопським шляхтичем, що пізнав велику вартість твору і поспішився видати його друком, боючись, щоб не запропастився він мандруючи з рук до рук. На всяк випадок нам треба дякувати Парпурі за це його перше видання, бо воно стало угольним каменем нашого відродження. Друге видання «Енеїди» вийшло в Петербурзі з друкарні Глазунова і, мабуть, його ж таки накладом. Сам автор видав її уперше в 1809 р. в Петербурзі. При кінці цього видання додано 18 сторінок словника. Повний текст «Енеїди» приготував автор до друку, але це видання появилось вже після смерті Котляревського, в 1842 р. в Харкові, накладом книгаря Волохинова. Всіх видань «Енеїди» маємо досі поверх 30.

«Енеїда» — це не тільки гумористична трагедія відомого Вергілієвого оригіналу, це велика картина політично-суспільного і культурного побуту на Україні на передомі XVIII і XIX сторіччя.

В тій картині, повній руху, темпераменту, повній гумору і правдиво козацької широкої вдачі, відбилася і вдача нашого народу, його звичаї й обичаї. Його одяг, їжа, забави, товариські форми, його охота до своєї рідної, а нехоть до імпортованої чужини, відбилася незлобно критика накиненого чужого хламу і туга за своїм власним добром. Це не трагедія, а скорше національна епопея в жартовливій українській формі.

«Енеїда» має не тільки літературне, але й політичне значення. На ній виховалися цілі покоління свідомого українства, а найкращим доказом її вартости може послужити велика повага, з якою до «Енеїди» і до її автора ставився наш найбільший поет Тарас Шевченко, що у своїй оді сказав:

Будеш, батьку, панувати,
Поки живуть люди;
Поки сонце з неба сяє,
Тебе не забудуть.

Богдан Лепкий

Еней був парубок моторний
І хлопець хоть куди козак,
Удавсь на все зле проворний.
Завзятіший од всіх бурлак.
Но Греки, як, спаливши Трою,
Зробили з неї скирту гною,
Він, взявши торбу, тягу дав;
Забравши деяких Троянців,
Осмалених, як гирия, ланців,
П'ятами з Трої наживав.

ДІПІЯДА

Діпі був парубок моторний.
Хоч вже давно і не козак,
Варився він в червонім горні,
А все ж його не трафив шляк.
Компартія — розсуча дочка
Намордник надягла на рот
І обібрала до пасочка
Увесь український народ.

Ії найбільший вовкулака,
На троні сівши у Кремлі,
Схвалив: щоби народ не плакав
Подарувать йому землі...
І ось, з'єднавши всю докупі,
І поміщицьку, й трудову,
Зняли партійні козолупи
З плечей мрійливу голову.

Лишили руки для роботи.
Лишили ноги для ходи.
А щоб піддати всім охоти,
Рекли: о, партіє, веди!
І повела... народ з торбами,
Хто був усім, той став нічим.
Діпі змагався з холуями
І заробив... аж п'ять Колим.

Проїшов усі «сталінобуди»,
Звичайно, висох на кістяк,
Та, бач, живучі наші люди,
І повернувся парубчак.
А тут війна, а тут тривога,
І в розпросучої дочки
Надія лишилась на Бога
Та на колишніх козаків.

О, ви, мовляв, найкращі з кращих,
Таких у світі не було,
А я, пропаща, я, ледаща,
Морила голодом село,
Мільйони слала в концтраки,
Не дозволяла і на писк.
Я обіцяю всім подяку,
Лиш одженіть німецький тиск.

Брати і сестри, хоч я й шлюха,
Та все ж своя, а не чужа.
Тримайте ж ви мене за вуха,
Спасіть від петлі й від ножа!
Діпі, почувши тую мову,
Сказав: о, чортова сестра!
Тоді, як їв народ полову,
А ти балик із осетра,

Тоді, як ми світили задом,
А ти вдягалася у шовк,
Мене не кликала ти братом,
Та що ж поробиш, я пішов...
І ось Діпі вже в уніформі,
Ще й при погонах на плечах.
Він німців колотив без норми,
Аж поки не упав в куцах.

Як на собаці загоїлись
Ті рани в бідного Діпі,
Та він рішив: життя всім миле,
Не хочу лишитись сліпим.
І осідлавши власну спину
Старою торбою-майном,
Діпі покинув батьківщину
Та й рушив прямо, напролом.

Поневірявся довго в «Ості»,
Тоді попав у концентрак,
Але міцні діпівські кості
І знов його не трафив шляк.

Скінчилось гітлерівське лихо.
Прийшов час мирний, хоч скупий.
В кутку сидів маандрівник тихо
І став справжнісіньким Діпі.

Ані майна, ані держави,
Як у святого Тимоша.
А в Тимоша — ціпок іржавий.
Та пара рук, та ще — душа.
Однак, були в пригоді руки,
Робота всюди для Діпі,
І без зневіри, без розпуки
Він дременув в чужі степи.

Галло. Америка! Приймаєш?
А не приймаєш — прослизну.
Мені потрібно чашку чаю.
Хлібину в тиждень, хоч одну...
Мені охота жити в спокої,
Без Маркса й Леніна повчань.
Я праці не шукав легкої.
За все беруся без вагань.

І ось почав Діпі сміливо:
Поліз у шахти, морем плив,
Кидавсь направо і наліво.
Ставав поверх чужих голів...
І вже тепер його не візьмеш
Ані за рубль, ані за два,
Заслона брежнівська залізна
Заколихалася з дива:

Поглянь, оті «пропащі сили»
Ізнов, зарази, ожили.
А як же їх тріпали й били.
Ну ж, проклятущі хохли!
Компартія — розсуча дочка
Забула свій колишній страх
І знову, як скажена квочка,
Гребеться в душах і серцях.

Уже їй власних небораків
Не вистачає для знущань.
І ось на чехів та словаків
Вона напала з-за кушп.
Косигін, Брежнев і Подгорний.
Ця трійця правлячих бандюр.
Свої криваві кігті чорні
Простерла понад Празський мур

І бреше, бреше про загрозу
Слонові збоку горобця.
Що став у войовничу позу
І вбити слона обіцяв...
Ну, а Діпі на брехні свище.
До нього кіготь не сягне.
Подох народний кат-катище
І Брежнев також промине.

І на оновлених просторах.
Як батько говорив Тарас.
Собі не знайде місця ворог.
Тоді згадають і про нас.
Що у далекому вигнанні
Не розгубились, не здались.
Вождям і вождикам поганим
Псували кров, дражнили мисль.

Бо ж наше прагнення незмінне,
Воно найвище всіх висот:
Усамостійнена Україна
І вільний від ярма народ!

Іван Евентуальний

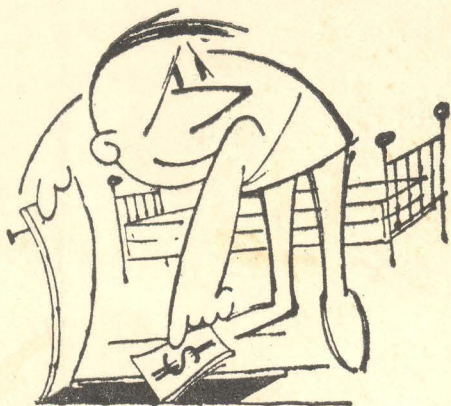

З М І С Т :

	стор.
Іван Евентуальний: Думки під Новий Рік	3
Календарна частина	6 — 29
Панько Незабудько: Збіркова акція	30
Іван Краян: Як я зустрічав Новий Рік	33
Полель: Чому — контра?	36
Ганна Черінь: Заморожування	39
Харлампій Пательня: «Баляда» про Москву	45
Осел - прогресист	46
Харитон Довгалюк: Ювілейні дарунки	51
Іван Евентуальний: Надзвичайні збори	32
Із захалявної літератури в Україні	65
Остап Зірчастий: Вареники	74
Авто для Ліди	75
Ярослава Оструг: Котяча історія	77
«Потьомкінська трава»	82
П. Спека: Як купити дві праски?	85
Юхим Ковінька: Трагедія містера Пупа	90
Петро Кізко: Колгоспна Спартакіяда	92
Політична сатира В. Самійленка	97
Акакій Шпилька: Як продовжити життя?	109
Василь Дубина: Деякі американці	114
Ю. Витриваленко: Контрабанда	115
Іван Котляревський — батько укр. гумору	119
Іван Евентуальний: Діпіяда	124

**Так
ні!**

КРАЩЕ ЗДАЙТЕ СВОЇ ОЩАДНОСТІ НА СХОВОК ДО

КООПЕРАТИВИ " ФОРТУНА "

а одержите 15% у річному відношенні.

УКРАЇНСЬКА КООПЕРАТИВА «ФОРТУНА»

- УДІЛЯЄ дешеві позички на догідних умовах;
- ДИСКОНТУЄ векслі;
- ВІДКРИВАЄ біжучі рахунки;
- ПРИЙМАЄ документи «Аль Кобро»;
- ПОЛАГОДЖУЄ всі інші грошові операції.

Виплачує кожного року високу дивіденду.

Наша адреса:

" F O R T U N A "

Cooperativa Integral Limitada

calle **SOLER** 5039 — Buenos Aires T. E. 71—9212

Кооператива відкрита:

від понеділка до п'ятниці — від год. 12 до 20,
в суботу — від год. 15 до 20.